

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Hová tűnik az idő?

Hajtás
Mindenki lassú
Időgazdálkodás
Fullextrás édesanya
A család szívdobogása
Elidőzünk egymásnál

2014/1

„Számoljuk fel a 'maguktól értetődő' dolgokat!”

– mondja egy helyen Kentenich atya. Vannak ínséges időszakok, amikor az ember érzékei bezárulnak a jóra, nehezen veszi észre, mennyi mindenért lehet hálás.

Felkelek reggel, kinyitom a csapot, hogy megmosakodjam, nem jön a víz, csőtörés miatt elzárták, leszaladok a lépcsőn kibicsaklik a bokám. Nem tudok mozdulni, segítséget hívnék, de pont most merült le a mobilom, ami véletlenül nálam volt. Elvergődöm az ajtóig, ami a huzattól becsapódott, a kulcs a lakásban maradt, kívülről nem nyitható, hatpontos zár van rajta, „betörő-biztos”... Milyen kár, hogy a házban egy szomszédossal sem vagyok jóban, most mitévő legyek... – és megszólal a rádiós ébresztőnk, ami szerencsére működik... Az egész csak egy rossz álom volt! Megfordulok, és érzem a párom szuszogását, rögtön átfut rajtam, milyen jó, hogy itt van mellettem. Elindulok a gyerekek szobájába felé és konstátálom, hogy legnagyobbunk éjjel végül is hazaért, a legkisebb pedig már bőszen készülődik a fürdőszobában...

Egyszer egy barátom gyónáskor azt az elégtételt kapta, hogy szedje össze rendszeresen, miért tud hálát adni. Aki hálát tud adni, az nincs elveszve.

Böjte Csaba atya lelkipásztorként szerzett tapasztalataiból merítve meséli: „Többször meglátogattam egy asszonyt a betegágyánál. Egyszer azt mondta nekem: ‚Csaba testvér, van egy hároméves lányom, és sokszor arra gondolok, hogy sétálunk a parkban, a kellemes szellőben,

és fogom a kezét. Érzem azt a puha, meleg gyerekkacsót a tenyeremben, és megszorítom. Odaadnám mindenemet, csak egy ilyen délutánom lenne! Néha idehozzák a gyerekeimet, és beleteszik a kezét a tenyerembe, de nem érzem, mert le vannak bénulva a végtagjaim.’ Az asszony édesanyja délelőttönként dolgozott, és ilyenkor ott hagyott neki az asztalon egy pohár vizet, benne hosszú szívószállal – így tudott inni. A betegség előrehaladtával azt mondta: Oda jutottam, hogy csak egy kicsit kellene megemelnem a fejemet, hogy a szívószál a számba kerüljön, de nem vagyok rá képes. Tegnap közel negyven fokos meleg volt, tűzött kint a nap, mellettem meg ott gyöngyözött a finom, citromos víz, és nem tudtam megemelni a fejemet, hogy igyak belőle. ... Milyen kis dolog megfogni valakinek a kezét, és a szép tavaszba elvinni őt sétálni, nem?! Milyen kis dolog megfogni egy pohár hűvös vizet, a szádhhoz emelni, és érezni, ahogy felfrissíti a testedet... Vajon tudsz-e örvendeni ezeknek a kis dolgoknak?” Hálát adni mindazért, amid van? Vegyük fontolóra Kentenich atya szavait: „Már ma este fogjatok hozzá, és gondoljátok át: hol találkoztam ma Istennel? Hol köszöntött rám? Hol volt jó hozzá? Ezt számba kell vennem minden este elalvás előtt. És akkor majd egyre csodálatosabban tárul fel előttetek Isten szeretetének, atyai gondviselésének és irgalmának végtelen tengere. Ezáltal megtanultok hálát adni.”

*„Az idő maga az élet,
és az élet a szívben lakozik.”
Michael Ende: Momo*

Tartalom

Örömvadászat	3
Tartalom	4
Esszé	5
Életünkben	10
Kentenich atya tanításából	20
Tilmann atya	22
Pápara figyelünk	24
Emlékezzünk	25
Tedd könnyűvé	28
Férfiszemmel	31
Kincsesláda	32
Jubileumi előkészület	37
Oázis konyha	44
Van/Nincs boruk!	46
Gyerekszaj	47
Hírek	48
CSAK	49
Fiatalok Oázisa	52

OÁZIS 2014. március, XXIV. évf. 1. (73.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Endrédy Pisti és Orsi
- Készítették: Andai Anikó, Bartal Gergő és Orsi, Bartal Miklós, Bodó Marci és Rita, Csabai Gábor és Márta, Csabai Barbidó, Csermák Kálmán és Alice, Debreczeni Balázs, Edöcsény Levente és Márta, Endrédy Gábor, Endrédy István és Cili, Eszéki Beáta, Fehér Zoli és Marika, Gál Laci és Szilvi, Gertrud-Maria Nővér, Helstáb Ákos, Kocsispéter Edit, Komáromi Feri és Mari, Mészáros Zsuzsa, Nádudvari Rita, Németh Ádám és Emőke, Oláh Gyöngyvér, Oláh István és Évi, Oszoli Márta, Paksa Gergely és Évi, Sallainé Karikó Éva, Schumicky Ildi, Soós Viktor és Zsuzsi, Ther Palkó, Vidra Zoli és Rita, Weeber Saci, Varga Erika, a jubileumi munkacsoport, közösségünk tagjai.
- Szöveget gondozta: Schumicky Ildikó, Heiszer Erika
- Képszerkesztő: Lőw Helga • Grafika: Laza Dominika, Oszvári Imri
- Fotók: Kuslits Levente, közösségünk tagjai
- Tipográfia: Heiszer Csaba és Erika
- Nyomás: ofszetnyomda.hu

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!

Jelenlegi számunk házigazdája az **Óbudavári Régió** volt, köszönjük a munkájukat!

Őket a **Budapesti Régió** követi. A következő Oázis központi témája: **Korszerű szentek**

Lapzárta: **2014. május 15.**
Várjuk a témához kapcsolódó írásaitokat az oazis@schoenstatt.hu címre!
De lehet már készülni az őszi számmra is, akihez az „Örömvadászat” téma áll közelebb.

ISSN 2063-0441

Az idő mint ajándék

Egy afrikai közmondás így szól: „Minden fehér embernek van órája, de egyiknek sincs ideje.” Mi, fehér emberek valamit nagyon elrontottunk, amikor hagytuk, hogy az idő állandó szorításába kerüljünk. Szóhasználatunk is tükrözi a mai időhiányos életstílust: nincs időm, el vagyok havazva, siess már, elkészünk, lekészük, gyorsabban, nem érek rá stb.

A rohanás következménye, hogy az emberek ma igen sokszor a jövőben élnek. Amikor sietünk a dolgaink után, a jövőre figyelünk. Mi a teendőm délután, mi lesz este, aztán holnap, a következő héten, és így tovább. Telis tele a naptárunk. Sokszor pedig a múltban élünk. Értékelünk, emésztünk. Így szinte nem is élünk abban, amit éppen csinálunk. Nagy tudás, ha a jelenben tudunk élni, ha arra tudunk figyelni, ami éppen történik, s így oda tudunk fordulni ahhoz a személyhez, aki éppen velünk van.

„Carpe diem!” – Éljük a mának! – idézi Kentenich atya, de jó értelemben, nem úgy, ahogy ezt a mondást a régi rómaiak használták. Éljük a jelenben, és abból hozzuk ki a legjobbat, a Jóisten előtt legkedvesebbet. Hogyan tudnánk erre újra képesek lenni?

Nagy divat ma lefényképezni minden pillanatot. Kipróbálhatnánk, hogy egyszer leteesszük a fényképezőgépet, és a saját szemünkkel nézünk meg egy arcot, egy eseményt, és a képet a *bio-winchesterbe* (az agyunkba) mentjük és tároljuk. Néha így jobban jelen lennénk a saját életünkben.

Kentenich atya mindig az életből indul ki. **Az élet alaptulajdonsága, hogy lassan növekszik**, de biztosan. A természetben lassúak a folyamatok, észrevétlen, láthatatlan maga a növekedés. Ami a természetben túl gyorsan növekszik, az olyan virág, ami gyorsan elhervad. Ez az emberi életben sincs másképp. A technikai fejlődéssel kialakult az a helytelen kívánság, hogy mindennek túl gyorsan kell történnie, végbemennie. Mi lett ennek a következménye? Lemaradt a lélek és a lelkiismeret. (Mint amikor az indiánokat feltették a vonatra, s a következő állomáson leszállva nagy nyugalommal leültek, hogy bevárják a lelküket.) „A mai ember problémája nem az, hogy túl sokat dolgozik – régebben az emberek gyakran többet és keményebben dolgoztak. Az a problémánk, hogy a munkaritmusunk lélektelen lett: míg régebben a munkának a hiányzó technikai eszközök miatt emberileg felfogható ritmusa” volt, ma ugyanez sietség a köbön – mondja Kentenich atya.

Sietünk, siettetünk, és mégsem lesz a maradék idő több. A tapasztalat azt mutatja, sokszor fogalmunk sincs, hová tűnik az idő. Vissza kell húzni a gyeplőt, fékezni, lassulni kellene. Sokszor igazolja ezt az élet. Egy iskolában az elsősöknek már január végére megtanították az összes betűt, egy másik iskolában akkor még tizenöt betű hátra volt. Merték vállalni a lassú haladást, mert tudják, hosszú

távon utoléri a gyorsabban hajtó iskolát, és tudásban sokkal biztosabbak lesznek.

Sajnos itt is nagyon beleplántáljuk a következő nemzedékbe a jelen hibáit. Az iskolákban az egyik mérési kompetencia az idő: 2 perc alatt 60 karaktert le kell tudni írni első osztály végén, ami indokolatlan teljesítmény. A gyerekeinket mi szülők is mindig sürgetjük: csináld, menj, mozogj, gyorsabban stb. És a gyerekeink szépen ebbe nőnek bele.

Kentenich atya írja: „*Akinek van érzéke a neveléshez, az tudja, hogy csak a lassú növekedés hozza meg a várt eredményt. Egyetlen biztosított kiindulási pontra van szükségünk: ismerni az életörvényeket, és hagyni a fejlődést kibontakozni. Időt kell hagyni.*”

Vidéken még ma is sokszor láthatunk néniket, bácsikat estefelé a kispadon üldögetni a ház előtt. Jó lenne ezt megtanulnunk újra. Mindennap *megállni* egy kicsit és *elidőzni* – utóízlelni az eseményeket –, bevárni a lelkünket és amint a régi közkedvelt jelmondat folytatja: *örömforrássá válni*. Mert így válhatunk azzá. Ha a napi munka és pörgés után meg tudunk így állni, a lelkünk szépen lassan feldolgozza mindazt, ami aznap történt. Tilmann atya ezt akarta nekünk megtanítani, amikor azt mondta: „Üljek együtt a háziszentélyben. Nem kell semmit csinálni, csak ott lenni. Aztán talán kicsit beszélgetni.” Ha ezt a padon-ülést a Szűzanya előtt tesszük, akkor megújulunk mi magunk, a kapcsolatunk, ezzel a családjunk is, és így nem kisebb dolog történik, mint hogy jobb lesz a világ.

Kentenich atya szerint **az élet másik alaptulajdonsága az, hogy ritmikusan**

növekszik. A természetben ritmus van a tevékenység és a pihenés váltakozásában. Nappal – éjszaka, nyár – tél. Azok az emberek a legegészségesebbek, akik harmóniában élnek a természettel. Így kellene felülvizsgáljunk: mikor vannak a fő munkaóráink és munkanapjaink? Pihenőidőnk összhangban van-e a természettel? Amikor a természet pihen, mit csinálunk mi olyankor? Ma fel van fordulva minden: sokszor éjszaka élnek az emberek. A felnövő fiataloknak természetes, hogy az éjszaka nagy részét ébren töltik. A munkabeosztás is elszakadt a normálistól. Sokaknak estig tart a munkaidő. Milyen furcsa ma már arra gondolni, hogy a normális az lenne, ha a nappal együtt kelénk és a sötétség beálltával lassan nyugovóra térnénk.

Hogyan gazdálkodjunk hát az időnkkel?

Az időt ajándékba kapjuk. A legértékesebb dolog ez, amit adhatunk valakinek. Szeretetünk egyik értékmérője. A másik emberre szánt idő az egyik szeretetnyelvünk: a minőségi idő.

Tilmann atya mondja: Időnk mindig van, ám időről időre választanunk kell bizonyos dolgok között, és egyszer az egyiket részesítjük előnyben, másszor a másikat. Nem azt kellene mondanunk tehát, hogy nincs időnk, hanem azt, hogy valami más mellett döntöttünk. **Hogy nincs időm, az azt jelenti, hogy más mellett döntöttem.**

Vizsgáljuk meg az életünket a rendelkezésünkre álló aktív (ébredési) idő szerint, mely kb. 16-18 óra. Ábrázolhatjuk ezt kördiagramon, amit elnevezünk

most *idősajtnak*. Ebben a következő szeletek vannak:

„ZAJLÓ IDŐ”: munka, utazás, evés és minden, amit meg kell tennünk életálapotunk szerint.

„INTIM IDŐ”: amit együtt töltünk a szeretteinkkel, családdal, barátokkal.

MAGÁN IDŐ: a saját időm (hobby, olvasás, torna stb.)

és MENEKÜLŐ IDŐ: mikor kilép valaki mindenből, mert elege van, vagy kimerült (nem csinál semmit, csak néz). Esetleg félelem vagy lustaság miatt tologatja a teendőit. Számítógépes játék, facebook, túl sok alvás stb.

Mennyi az életemben a zajló, az intim és a magán idő? Mi lenne a megfelelő, ideális arány? Házaspárok hasonlítsák össze saját ábráikat. Mit tapasztalunk? Milyen következtetést, tanulságot vonhatunk le? Telik vagy múlik az időnk?

A legtipikusabb probléma, hogy az idősjait kitölti a „zajló idő”, és nincs, vagy túl kevés a magán és „intim idő”:

Pl. az édesapa egész nap munkában van, mire hazaér, fáradt, és vége is a napnak. Megjegyzendő, a rengeteg teendő vállalása menekülés is lehet magunk elöl. Nem marad idő szembesülésre saját magunkkal és szeretteinkkel.

Másik eset, amikor egy sokgyerekes édesanyának nincs ideje magára, és „intim időre” a családjával.

Gyerekeknél, amikor túl vannak terhelve. Pl. reggeltől estig iskola: néha 8-10, 11 óra a zajló idejük! Utána pedig otthon nem kapnak elegendő személyes figyelmet. Tilmann atya mondja erről: „Egy statisztika szerint a szülők nagyon keveset vannak igazán, meghittan a gyerekeikkel, az apa három

percet, az anya nyolc percet szán erre naponta. A gyermekeink kicsit szegények. Nincs elég kapcsolatuk emberekkel. A szülőknek nincs elég idejük számukra. Nagyon el vannak foglalva. Nincs elég lelkierejük, hogy a gyerekek felé forduljanak. Ezért gyakran a tv életet ültetik őket. Ott folytatódik a tragédia. A kötődés nélküli emberke tragédiája. Mert a tv veszélyes. Mit csinálunk a gyerekeinkkel? Otthont adunk nekik a szívünkben. Ha másoknak nincs idejük, nekem van időm a számukra. Ez nem annak a kérdése, hogy mennyire simogatom a gyereket. Nem ez a fontos. Hanem, hogy mennyit jelentenek ők a számomra.”

Némely élethelyzetben nagyon lecsökken a „zajló idő”: fiataloknál, akik nem tudják, mit kezdjenek az életükkel, munkanélkülieknél, munkaképes nyugdíjasoknál vagy betegség esetén. A magán idő agyonnyomja az illetőt. Normális mennyiségű napi elfoglaltságra szüksége van az embernek.

Egy családban különböző ritmusban éli mindenki az életét, ezért figyelembe kell vennünk, hogy **a másik éppen milyen időszakban van.** Képzeljük el, hogy az édesanya „zajló időben” van (gyerekeket látja el ezerrel), apa magán időben (pl. újságot olvas). Vagy anya-apa intim időben (próbálnak valamit megbeszélni egymással), a gyerekek pedig „zajló időben” (leckét írják: „– anyaaa, segííts!”) Na, erre mondta Tilmann atya, hogy tegyük a gyerekeket néha a hűtőbe.

További szituáció: gyerek magán időben (játszik), anya „zajló időben” (takarít, közben bosszankodik, hogy nem segít senki). Sokszor nem vesszük figyelembe, hogy szüksége van a gyerekeknek is magán időre, hogy játszhasson, szöszmötölhessen. Viszont az anya is joggal igényli a segítséget a házimunkában, hiszen őt túlságosan sok „zajló idő” terheli. Sokféle megoldás lehet egy-egy ilyen helyzetre. Ha az édesanya hívja a gyereket segíteni, lehet abból egy közös, vidám „intim idő”. Valóban, a zónák fedhetik is egymást. A „zajló időből” sokszor fordíthatunk magán vagy „intim időre”.

Pl. egy család messze lakik a fővárostól, de ott dolgoznak, ott van az iskola, óvoda. Két-három órát ülnek naponta autóban. Ezt az időt kihasználják „intim időre”. Beszélgetnek, játszanak, zenét, mesét hallgatnak, a gyerekeknek be van rendezve az autó takaróval, könyvekkel, játékokkal. Keressük meg az életünkben a kihasználatlan lehetőségeket! Egy

háaspár telefonálhat egymásnak napközben, nemcsak a délutáni logisztika és hasonlókat miatt, hanem „csak úgy”, talán néha találkozhatnak is rövid időre (randi!).

Éljük tudatosan az életünket! Érdemes végiggondolni, mit is akarunk kezdeni ténylegesen az erőinkkel. Mi a célunk? Mi fontos? Mit szeretnénk igazán elérni? Ha a napirendünk nem személyre szabott, kicsúszik sok minden a kezeink közül.

Készíthetünk listát! Gyűjtsük össze a feladatainkat, melyeket a következő időszakban meg kell oldanunk! Írjunk listát! Segíthet, ha ilyenkor a feladatokat több csoportba osztjuk: fontos, kevésbé fontos, szükséges. Ha így listázunk, néha egészen érdekes dolgok derülhetnek ki. Sokszor mondjuk: *el vagyunk havazva.* Gondolkozzunk el: miért is? Néha akkor mondjuk ezt, amikor a fejünkben van ka-

valkád. A fejünkön belül vagyunk elhavazva. Papír-ceruza: listázás. Mindjárt megkönnyebbül a fejünk, hogy nem kell észben tartani a dolgokat. És ne felejtjük el, hogy a háziszentélyünkben ott a korsó, ahová „összeomlás” esetén bedobhatjuk. Ha a Szűzanyára bízunk a dolgainkat, tudjuk, hogy Ő elrendezi azokat.

Egyszerűsítsünk összefogással! Tipikus hiba, hogy azt gondoljuk, mindent nekünk kell elvégeznünk. Nem adjuk át a feladatokat még családon belül sem. Nagykamasz gyerekeinkre több dolgot bízhatnánk. Törekedjünk arra, hogy a gyerekek egy helyre járjanak iskolába,

Ami aztán nem sikerül, azt egyszerűen engedjük el, hagyjuk a következő napra.

különóra, ne kelljen őket külön-külön vinni.

Adjunk önállóságot a gyerekeknek! Sok feladatot már az egész kicsik is meg tudnak oldani. Ha eltekintünk a szükséges póttakarítástól, akkor kellemes együtt töltött idő lehet, ha hagyjuk őket segíteni süteményt sütni, felmosni (micsoda öröm az egy kisgyerekek!), leszedni az asztalt stb. Van egy fontos lélektani dolog itt: azt a munkát, amit gyerekkorban engednek a szülők, ahhoz kellemes emlékek fognak kötődni, így felnőttként nem idegenkedik tőle az ember. Egy családban mindig befogták a gyerekeket a mosogatásba, aminek azok nem mindig örültek, sőt még a jó keresztény környezetük is meg-megszólta a szülőket. Ezek a gyerekek most, felnőve, ripsz-ropsz rendbe raknak egy konyhát, és nagyon „menők” a kortársaik között, aki azt sem tudják, hogyan kezdjenek hozzá a feladathoz.

Fogalmazzuk meg a vágyainkat! Önmagunkra is szánjunk időt, „mert megérdemlem” és mert szükségünk van rá. Legyen olyan szelete a napnak, amikor nincs munka, háztartás, amikor szabad épülni, kikapcsolódni, megállni. Ez olyannyira fontos, hogy a Jóisten erre egy egész külön napot szánt, a hetedik napot. Kentenich atya írja a vasárnapról: *„Aki a vasárnapját nem tartja meg, annak keserű lesz a halála napja, az szitába gyűjt homokot. Átmenetileg minden sikerül neki. Azonban ez a siker csak időleges.”*

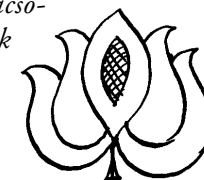
Tehát a vasárnap *idősajtja* egészen máshogy néz ki! A zajló idő sokkal kevesebb, az intim és magán idő jóval több. Az édesanyáknak gyakran a család, a háztartás ellátása után nem marad

idejük önmagukra. Holott a családnak is hosszú távú érdeke, hogy mindenki jól érezze magát. Sokat tehetünk önmagunkért, egyszerűen azzal, ha pontosan meg tudjuk fogalmazni, mi az, amire mindenképpen szükségünk van, és beszélünk erről egymással. Aztán erőt veszünk magunkon, és elkezdünk valamit megvalósítani. Kialusszuk magunkat, kirándulunk, megnézzük a filmet, amit hónapokkal ezelőtt kikészítettünk.

Értékeljük! Egy-egy nap végén érdemes végiggondolni, hogyan mentek a dolgaink. Reálisan gondoljuk át mindig, mi az, ami tényleg belefér a napunkba. Ami aztán nem sikerül, azt egyszerűen engedjük el, hagyjuk a következő napra. Az esti zsolozsmában olvassuk: Engedd Urunk, hogy amint a Nap leszáll, elengedjük a mai napot és átadjuk Neked. (nem szó szerinti idézet)

Az időnkkel akkor bánunk helyesen, ha az életünk végéről tekintünk rá. Ha az utolsó napunk szemszögéből tesszük mérlegre a döntéseinket, akkor látjuk azok valódi súlyát. Akkor látni fogjuk, hogy az emberi kapcsolatainkra szánt időnk volt a legértékesebb. Kentenich atya mondja: *„...néhány embernek élete alkonyán kell beismernie: többet kellett volna foglalkoznom a lényegessel, nem kellett volna annyit bajlódnom a földi dolgokkal, nem lett volna szabad hagynom, hogy a külső dolgok rabbá tegyenek.”*

(Hálás köszönet a Budapesti Családi életre nevelés Munkacsoport tagjainak, akik ötleteiket mindig nagy szívvvel, önzetlenül megosztják.)

Az idő nem vész el, csak átalakul

Sok jó ember vesz minket körül. Néhanan mégis nap mint nap eszünkbe jutnak, még akkor is, ha már távol vannak tőlünk. Az én életemben is van pár ember, akik hétköznapi tevékenységeim közben lépik át felém a tér és az idő határait.

Amikor felmosok, mindig Ilonka néni jut eszembe. Pici gyerekkel laktunk egy önkormányzati házban, ahol a plébánia oszthatta ki a lakásokat. Fölöttünk élt Ilonka néni. Amikor mi voltunk a takarítók a házban, megtanította férjemet felmosni. Azóta is az ő módszerét alkalmazzuk: előbb bő vízzel, „tocsogósan”,

ahogy alszik. Ha felmentünk hozzá, bekapcsolta a (számunkra giccsesnek tűnő) zenélő Máriácskát, édességet osztogatott a gyerekeknek. Amikor elköltöztünk, néha meglátogattuk. Már nem él, de ha felmosok, mindig eszembe jut.

Kinga szobatársam volt a kollégiumban. Erdélyből érkezett, vőlegénye is volt már. Ha szőrtelenítem a lábamat, felvilan előttem, hogy elmesélte, mi történt vele. Valahogy rossz módszert választott erre a nemes műveletre, és vérzett a lába a vonaton. Vőlegénye nagyon megszidta, és megtiltotta neki, hogy ilyet csináljon. Akkor nagyon irigyeltem, és vágytam arra, bárcsak nekem is ilyen társ jutna, aki vigyáz az egészségemre, és megvéd akár önmagamtól is. Kinga is vigyázott Lacira. Egyszer Laci csúnyán, lekezelően beszélt az egyik munkatársnőjéről, női mivoltában megalázza őt. Erre Kinga szidta meg, és azt mondta, nem megy hozzá feleségül, ha még egyszer ilyet hall tőle. Egymásra is vigyáztak, jegyesként évekig egy egyszemélyes ágyban aludtak az albérletben hétvégenként, mégis megőrizték magukat tisztán a szentségi házasságig.

Amikor itt a tél, előveszem a csizmamat. Cilitől kaptam, férjem nagynénjétől, akinek pont akkora a lába, mint nekem, csak egy kicsit magasabb a rüszkje. Így hozzám jutnak az új lábbelik, amik nem jók neki. Nincs férje, titkos szer-

zetes. Felkarolt egy papot, neki szolgál, gondban-bajban. Meg nekünk, a hatalmas családnak, nagymama-pótlék. Amióta ismerem, mindig nyugdíjas akart lenni. Elég jól keresett, sok pénze volt. Ezt a pénzt titokban osztogatta, mindig megtalálta, kinek van szüksége rá. Karácsonykor nem szabad kiejteni a nevét csomagokkal kapcsolatban, mert nem szereti, ha kiderül, hogy tőle származik valami – az angyalok hozták! – mondja. Ő egy mindent tevő angyal. Amikor keresztelő-inget hímezett keresztfiunknak, azt üzent a szülőknek, csak egy imát kér fizetségül. Megkapta...

Családunkban rutinmunka a kenyérszelés és kenés. A szelet kenyérnek pedig két oldala van. Az egyikre kevesebb „anyag” fér, mint a másikra. A kenyér-

nek a nagyobbik felét kell megkenni! – hangzott el Zsolti szájából az agapékon, a táborokban. Ő volt fiatalkoromban a legjobb barátom. Sokat kereste a helyét, a hivatását. Végül megtalálta, tavaly szentelték pappá a Harmadik Világ Szegényeinek Szolgái közösségében. Decemberben kaptunk tőle levelet, amiben azt írja, nagyon sokat használja a fiatalkorában tanultakat, amit magával vitt a lelki hátizsákjában először Peruba, most pedig Kubába. Mindig figyelmes volt, lovagias, segítőkész. Nem tudom, nézi-e még, hogy a nagy szegénységben melyik oldalát keni meg a kenyérnek, van-e egyáltalán mit kenyérre kenniük. De biztos nem gondolja, hogy szinte minden nap eszembe jut, amikor rossz oldalát fogom meg a kenyérnek – vagy az életnek?

Hová tűnik az idő?

„Kis gyerek kis gond, nagy gyerek nagy gond” – cseng a fülemben a gyakran hallott közhely. Igazából mindig csodálkozva hallgattam. (Hogy lehet gond egy gyerek?) Kisgyermekes éveim vígan teltek a gyerekekkel és a sokirányú közösségi feladatok közepette.

Minden este fontosnak találtam, hogy végigjárjam őket nap mint nap az esti ima után, mikor ki-ki már csak maga volt az ágyban. Ilyenkor váltottunk néhány szót, vagy hosszabban beszélgettünk, vagy csak ott ültem, cirógattam, fogtam a kezüket... s minden nap volt esti mese. Aztán eljött az idő, amikor nem a mese volt már elsődlegesen fontos. A jelenlé-

tem viszont még a nagyobb gyerekek esetében is igényük maradt. A kötődés és a beszélgetésre való igény jelen volt. Gyakran előfordult, hogy esti zarándoklatom során ötször-hatszor is elaludtam. Amit hazaérkezéskor nem tudtak melegében elmesélni, de ott duruzsolt bennük, azt az alkonyat, az éj leple kihozta belőlük.

Telt-múlt az idő.

„Ugye most hétvégén nem utaztok el előadni?” – reménykedett 20 évesem. „Tényleg nem lesz eltitthon, mikor hazajövök?” – sóhajtott 22 évesem. „Mikor jöttök haza Óbudavárról?” – kérdezik többen is. Az élő, eleven érzékelés-kapcsolat hála Istennek működött.

aztán jön az áttörés. Ugyanis takarítóként dolgozott sokáig. Apácának készült, de nem élhetett soha a közösségben, mert őt is „feloszlatták”. Bármikor lejött vigyázni a kisfiunkra, ült a kiságy mellett, és beszélgettek, vagy nézte,

Mostanában egyre később jönnek haza gyerekeink, tanulnak, dolgoznak, különóráik vannak, kapcsolataikat ápolják. Férjemmel egyre több időt tudunk együtt tölteni, akár beszélgetéssel, közös imádkozással, koncertre, színházba járással, örömmel találkozunk barátainkkal is. Szükségük sincs már anynyira ránk, hisz oly sok a saját életük alakítására fordított idő – fontolgatjuk férjemmel. S egy nyugalmas, korai lefekvést ígérő este elé nézünk. Indulnánk is aludni, mikor kulcscsörgést hallunk. Félóránként szállingóznak haza tíz után a ránk bízottak. Mindegyikükkel örömmel és hálát adva értük ülünk le beszélgetni, s a mesélésnek se vége, se hossza. Olyan jókat beszélgetünk, hogy vétek lenne kihagyni egy-egy ilyen estét. Minden szóba jön, a barátságok, szerel-

mek, kudarcok, tanulmányi kihívások, általában minden. Ám az óra mutatója halad...

Bizony nagyon is rohan, mert most már unokáink is sorban állnak beszélgetésért, örülnek, ha együtt tölthetünk egy kis időt. „Mikor jössz megint, Nagymama?”

Van ennél nagyobb boldogság, mint férjünkkel újra több időt tölteni, gyerekeinkre, unokáinkra elegendő időt szánni? Lehet-e ennél értelmesebben felhasználni az időt?

Szüleimnél is ezt láttam, édesanyám otthon maradt velünk a GYES nélküli időkben is, hogy legyen édesanyánk otthon, aki jelen van számunkra. „Kis gyerek kis idő, nagy gyerek nagy idő”, szűrtem le magamban. S már tudom, hogy jó helyre tűnik az idő!

Hajtás

Mová tűnik az idő? – na, gondoltam, erről nem fogok írni semmit, mert fogalmam sincs. Éppen a decemberi nagy hajtásban voltam. Szeretünk volna nagyon szépen végigélni az adventet, nyugalomban, esti elcsendesedésekkel, egyszerű kicsi ajándékokkal készülve, néha sétálni, rorátéra járni stb., stb. Minden nap tettünk azért, hogy ez sikerüljön, és mégsem sikerült. Anynyi program és esemény esik adventre, hogy leírni is sok. Születésnapok, névnapok, zeneiskolai koncertek, vizsgák, minden intézményben karácsonyi ünnepség, mindenhová süti stb., stb. Es-

ténként csak bezuhantunk az ágyba. Szép hosszúak maradtak a gyertyák az adventi koszorún. Minden áldott nap azon gondolkodtam, hogyan lehetne a csapdából kijutni, de nem sikerült megoldást találni. Annyira szenvedtem ettől a helyzettől, hogy Karácsony után összeomlottam, s a Szilvesztert már kórházban töltöttem. Volt időm gondolkodni. Valamit máshogy kell csinálni, de mit és hogyan? Egy nagycsaládban nem lesz kevesebb az esemény és a munka, úgyhogy ezen belül kell valamit kitalálni.

Azokban a napokban nagyanyáim sokszor eszembe jutottak. Ők reggeltől

estig dolgoztak, mindig valamit csináltak, mégis kiegyensúlyozottak voltak és számunkra elérhetőek. Próbáltam szemlélteni, mit csináltak ők máshogy. Lassan rájöttem, hogy ők egyszerre mindig csak egy tevékenységet végeztek, és arra odafigyeltek. Hát igen. Én mindig próbálok racionalizálni, két-három dolgot összekötni, egyszerre végezni és mindezt gyorsan, hogy időt nyerjek. De nem nyerek sosem. Sokat gondolkodtam mind ezen, közben a Szűzanya és Kentenich atya (a napi gondolatokkal) napról napra vezettek, néha elképesztő módon nekem szóltak az idézetek.

Három dolgot szűrtem le magamnak, ami végül négy lett: 1. Lassítok, nem kapkodok. 2. Egyszerre csak egy dolgot csinál-

lok. Pl. ha eszem, akkor csak arra figyelek, és nem intézek el közben ezt-azt, mint pl. e-mailek elolvasása... Azért ez még nem mindig sikerül, mert ott dogozik bennem, hogy ez micsoda *kidobott idő*. 3. Este befejezem a napot. Ami nem fért bele abba a napba, azt elengedem. Hát ez sem könnyű, de próbálkozom. 4. Két munkám közül az egyiket visszamondom. (Pedig világraszóló jó munka volt.)

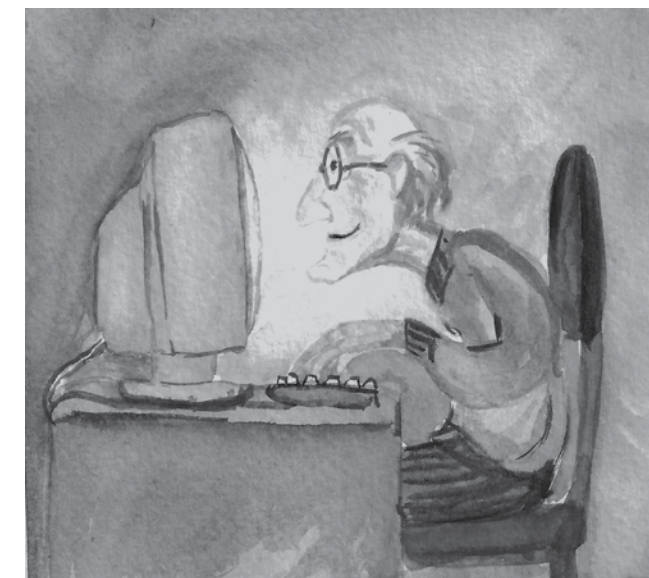
Eddig sokszor idegesített a férjem lassúsága, ezt is átértékeltem, és igyekszem *hozzálassulni*, bár nagyon nehezemre esik. Mindent összevetve hasznos volt az a pár kórházi nap, remélem, ezt hosszú távon is elmondhatom.

Az adventi koszorú gyertyáit meg becsülettel lefogyasztottuk januárban.

Vágjunk bele!

Mostanában nehezen viselem a koromat. Úgy érzem, annyi mindent szeretnék még tenni, kipróbálni, de az évek gyorsan szállnak, egyre több dologra kell nemet mondanom. Nemrég beszélgettem egy 90. születésnapját ünneplő férfival. Elmesélte, hogy 70 éves volt körülbelül, amikor az internet elkezdte meghódítani a világot. Azt mondta, hogy ő már nem fogja megtanulni, hiszen úgyse él már sokáig. Kedveském! – mondta. Ha tudtam volna, hogy még több mint húsz évig élek, biztos megtanulom használni. Sajnálom, hogy elszalasztottam ezt a lehetőséget.

Biztatásnak vettem szavait. Ne mondjuk semmire sem, hogy idős va-

gyok hozzá, nekem nem való már. Bátoran vágjunk bele a tánc-, a bridzs- vagy a főzőtanfolyamba! Számos éven át tudjuk majd kamatoztatni tudásunkat. Új látásmódot, lendületet ad, amitől nemcsak mi leszünk jobb hangulatban, hanem családunk, környezetünk is.

Hogy új kihívásokban is kipróbáljuk magunkat, jelentkezünk férjemmel egy bridzstanfolyamra. Találkoztunk érdekes emberekkel, vicces helyzetekkel, de ami a legfontosabb volt, hétről hétre együtt készültünk, írtuk a házi feladatokat. Sokat nevettünk közben, amikor

kifogott rajtunk egy-egy feladat, vitakoztunk is a helyes megoldáson. Tanfolyam után többször beültünk vacsorázni valahová. Tizenkét hétig tartott az okosítás. Most gondolkodunk, hogy jelentkezünk-e a haladó csoportba. Jótett kapcsolatunknak, de gyerekeink is örömmel vették észre, hogy feltöltődve, nevetgélve jövünk haza. Reméljük hamarosan sikerül hasonló házaspárokat is találnunk, akikkel össze tudunk jönni egy kártyázós estére. Mivel CSAK középkorúak vagyunk, sokáig fogjuk még gyakorolni új hobbinkat.

A fullextrás édesanya

Egy keresztény nőnek, pláne feleségnek, sőt anyának tengernyi dolognak kell megfelelnie.

Elsősorban otthon, hiszen lényéből fakadóan ő képes megteremteni a paradicsomot itt a földön. Általa lesz otthon a hely, ahol élünk, ahová hazatér a család. De viselkedésével, kisugárzásával, megjelenésével is fémjelzi Egyházunk alapsejtjét: a családot.

„Az egyetlen biblia, amit az emberek még olvasnak, a keresztények élete.” (Newman bíboros) Figyelik hogyan élünk, mit (nem) teszünk, mondunk.

Gondoljunk csak egy óvodai öltözködés jelenetére. A többi anyuka fokozott figyelemmel kíséri, miben jövünk, hogyan beszélgetünk (veszekedünk) vetkőző gyermekünkkel, mit teszünk ezalatt a kisebbel a babakocsiban, hogyan instruáljuk közben az iskolást, és milyen

beszélgetést folytatunk az óvónővel. Ha ezeken a „vizsgákon” átmentünk, jöhet a személyes konzultáció:

– Te hogy bírod ennyi gyerekkel? Hogy csinálod?

De szép kihívás egy kávészünet is a munkahelyen, ahol tíz perc alatt a nők megismerik egymás szülés-történeteit, családtervezési módszereit és természetesen a férfakkal kapcsolatos gondolatait is.

Kemény és nagyon sokrétű hivatás 24 órában kereszténynek (s benne nőnek, feleségnek és anyának) lenni.

Meggyőződésem, hogy ehhez nemcsak imádságos lelkület és végtelen türelem szükséges, de alázat, bölcsesség, derű és vonzó megjelenés is.

Első helyen a belső harmóniánkért kell megdolgoznunk. Ha lelkünk egészséges, kipihent, akkor tudunk belőle

adni férjünknek, gyermekeinknek, embertársainknak.

„Ne hagyjuk magunkat agyonhajszolni, mert a fáradt ember nem tud jól szeretni” – mondja Tilmann Beller atya, a Schönstatt Családmozgalom magyarországi alapító papja.

Hogyan lehet gyerekek, munka mellett kívül-belül igényesnek, pihentnek lenni?

Ha megtaláljuk a napi lelki erőforrást az életünkben, segít lélekben tisztulni.

Az egyik plébánián hétköznap este fél kilenctől van szentségimádás (gyerekfektetés után) feltöltődésre vágyó családok számára. Egy szemlélődő ima szoptatás vagy krumplihámozás közben. Egy lelki olvasmány napi három percben. Egy Miatyánk, amíg betölt a számítógép, szép egyházi zene hallgatása vasalás vagy utazás közben.

Időnként szükséges lehet egy nagyobb „szerviz”. Egy feleség a sok éves otthonlét után egy egyéni vezetésű lelkigyakorlaton vett részt, hogy százfélé szakadó szívét kigazolja, kipárnázza a hétköznapok feladataihoz.

A belső igényesség, harmónia kihathat a külsőnkre, de nem pótolja annak gondozását. (Ez fordítva nem igaz.)

Már az is sokat segít, ha rendszeresen sportolunk egy kicsit. Ha nem kinyúlt, kopott melegítőben várjuk haza férjünket otthon, hanem akkor is csinosak vagyunk, ha nem megyünk sehová.

Hány nő vágyakozik olyan férfire, mint a férjem! Ő pedig biztosan igyekszik ellenállni a kísértésnek. Ám mindennél előbbre való feladatom, hogy hűségét könnyítsem, és öröm legyen számára a hazatérés.

A külső megjelenés tekintetében is szabad újítani.

Egy ismerős anyuka egyik születésnapjára egy stílustanácsadóval való konzultációt kapott arról, mi áll neki jól, hogyan alakítsa a legelőnyösebben megjelenését. Egyik barátnőm – szülési

szabadságát kihasználva – fél napot töltött a fodrásznál, kozmetikusnál, majd teljesen titokban egy portréfotózáson vett részt, hogy a legjobban sikerült képet férjének ajándékozza. A kép büszkén feszít a férfi munkahelyi íróasztalán.

Vérmérséklettől és igénytől függően adjuk meg azt, ami szükséges a kipihent, erős lélekhez, a vonzó, ápolt testhez! Magunk és környezetünk javára, Isten nagyobb dicsőségére!

TTT!

Mennyit teszek a házastársamért? Mennyit teszek gyermekeinkért? Mennyit teszek a családomért? Ken-tenich atya szerint: „A részletekben való önzetlen szolgálaton át jött létre Schönstatt is.”

Váci Mihály Még nem elég! című versét olvasva erre döböntem rá magam is. Immár tíz éve itthon, sorban érkező gyermekeinkkel, mindig egy-egy részletet adok az egészhez. S ahogy nőnek-indulnak a nagyvilágba, az ember olyan tehetetlennek érzi magát! Megtettem mindent? Megadtam mindent? Vajon viszi a kis lelki batyujában a legfontosabbakat? Néha úgy érzem, mindenestül vagyok és mindent megteszek értük, de vajon tettem-e olyat, ahol alkotó módon tudtam az egészhez hozzájárulni?

Vagy ezért még tudok többet is tenni?

Legtöbbször szakács vagyok itthon, mindig kedvükre igyekszem főzni nekik,

eleinte még az ujjam hegyével is ettettem őket, de lelki táplálékkal fűszerezek-e?

Még a kádban is inni adok nekik, ha szomjaznak, pedig tudom, hogy mire odaérek, a habos víz is szomjoltó lesz számukra. De vajon csak folyadékra szomjaznak-e az én gyermekeim?

Szinte naponta mosónőként mosok, és bár tudom a választ, mégis minden este ájulva kérdezem a levetett ruhák felett: „Hol koszoltad így össze ezt a ruhát?” Jó lenne, ha a lelkemet is így tisztítanám.

Néha azt gondolom, gyerekorvos vagyok, amikor próbálok kitalálni az orvos által felírt köptető és gyógyszer értelmét. De hányszor jut eszembe a nevetés, vagy ölelés mint legjobb orvosság?

Van, mikor túsztárgyalónak érzem magam, és próbálok meggyőzni valamelyik gyermekemet arról, miért nem szerencsés, hogy épp a hátamra mászva kapaszkodik erősen a hajamba. Pedig hála adhatnék érte, hogy ilyet is tud tenni.

Sokszor ápolónőként kötözöm körbe a fejük búbján esett hupszlit, miközben leszúrom, amiért az elmúlt napokban már ötször ütötte be magát ugyanott, persze véletlenül. De lehet, hogy elég egy körbepuszilgatás a gyógyulásért?

Sofőrként szállítom minden nap gyermeke-

inket, autóban, buszon, babakocsiban, vagy hordozóban, kendőben. De hordozom-e őket eleget a szívemben?

Minden nap takarítónő vagyok, aki alig talál alkalmat a porszívózásra, mert valamelyikük vagy éppen alszik, vagy rettegve menekül, ha meghallja az orrszívóra emlékeztető hangot. De próbáltam-e már a hátamra kötött gyermekkel porszívózni?

Születésük előtt lakberendezőként álmodoztam a szobájuk színéről, mintájáról, berendezéséről, na de akkor még tudtam aludni és álmodozni. Vajon most is tudnék? Vagy elég a „fáradt vagyok” mentetegetőzés?

Mint egy személyi edző, egész nap fárasztom szegény kicsit, hogy jól aludjon majd, persze én dőlök ki előbb. De lehet, hogy nem tudnék tésztát dagasztani, ha nem edzenék hátra, felkarra, csuklóra napi szinten.

Esténként hírszerkesztőként adom tovább a napi eseményeket, és mesélek a kimerülten hazaérkezett édesapának. De vajon én meghallgatom-e őt?

Úgy érzem, a család mindenese vagyok, édesanyaként a család szíve is vagyok, de vajon a szívdobogás is tudok-e lenni? Azt hiszem ezért még sok mindenben Tudok Többet is Tenni.

Mindennapos küzdelmeim a házimunkával...

Sokszor az esélytelenek nyugalmaival indulok neki a napnak. Tudom, hogy kéne mosni, varrni, mosogatni, főzni, takarítani, tiszta ruhát leszedni...

Állok a lakás közepén, és azt latolgatom, mihez is nyúljak. A fent felsorolt dolgok közül (jó esetben) egy van, aminek időre kell elkészülnie: az ebéd. „Módszerem” szerint ilyenkor attól függően, hogy mit és mennyit főzök, körülbelülre meghatározom, hogy mikor kell a főzést elkezdni ahhoz, hogy időben tudjunk ebédelni, és ezután a maradék idővel gazdálkodom. (De tegyük hozzá, hogy nagyon jól működünk úgy is, ha csak két naponta főzök.)

Legelőször beteszem a mosást, mert ettől a fürdő máris rendesebb egy kicsit, és a mosógép úgyis elszütyög magában.

Az alap uge a rendrakás. Hogy én hogy szeretnék Mary Poppins lenni, komolyan, akár még énekelnék is! (Na, jó, azt úgyis szoktam.) Nálunk nagyon jól beváltak az összecukható rekeszek, ti. nagyon utálok a lakás különböző helységei között rohángálni. Inkább kiteszek a nagyszoba kanapéra három rekeszt, egyet a lányszobába való dolgokhoz, egyet a fiúszobába valókhöz és egyet a hálószobába valókhöz. Aztán viszem őket tovább, még belekerülnek a holmik az előszobából, fürdőből stb. Délután a gyerekek a maguk rekeszét már ki is pakolhatják.

Vannak napjaim – de kinek nincsenek –, amikor képtelen vagyok kis lelkesedést vagy erőt kicsiholni magamból a szokásos rutin elvégzéséhez. Ilyenkor oly módon lazítok, hogy keresek vala-

mit, amihez nagyobb kedvem van, amit szívesen csinálnék, de nem teljesen haszontalan, és alkalmas arra, hogy kicsit feltöltsön. Ilyen pl. nálam a vasalás vagy a vásárlás, hisz mindig van mit megvenni, akkor is, ha nem volt még betervezve. Vagy ilyenkor megyünk el a játszótérre, ami szintén kimozdít és kell. Vagy ha ezekre még sincs mód, akkor beválnak a kedvenc, általában vidám zeneszámaim, amiktől azonnal jobban érzem magam.

Joggal merül fel a kérdés, hogy mindközben hol van a Kicsi. Hát hol lenne? Velem, körülöttem. Nem mondom, hogy nem néz mesét,

mert néz, de előre meghatározom a mennyiségét. Azalatt foglalkozom az-zal, ami teljes koncentrációt igényel, pl. hivatalos telefonokat intézek. Ha meg nincs mese, akkor segít, ha bevonom abba, amit csinálok, velem te-reget, összeszed egy-egy játékot, vagy felmos a kis játékfelmosójával. De persze előkerül egy-egy mesekönyv, amit el kell mesélni, vagy rajzolunk pár percet, utána megint könnyebben enged dolgomra a kisasszony.

A délutánra már nem nagyon számíthatok, az a gyerekeké, tanulás, különórák, probléma-meghallgatások stb. De azt már megtanultam, hogy a hirtelen felszabaduló tíz perceket, negyedórákat ilyenkor sem szabad elengedni. A mosdót körbemosni, egy gombot felvarrni vagy tiszta ruhát hajtogatni csak pár perc. Négy-öt ilyen aprósággal spórolok magamnak másnapra félórát!

Persze könnyű átesni a ló túloldára is, amikor már észre sem veszi az ember, hogy állandóan rohan, nem bír

megállni, kikapcsolni, csak úgy „semmit tenni”. Tilmann atya szerint minden napból kell fél óra, ami csak az enyém. Ezek a kávészüneteim naponta kétszer, amikor kényelmesen ücsörögök, persze sokszor nem egyedül, de a tevékenység kényszerre nélkül, olvasgatva,

hímezgetve. (Egy nagyobb hímezésem szó szerint évek óta készül, szinte csak

Vannak napjaim – de kinek nincsenek –, amikor képtelen vagyok kis lelkesedést vagy erőt kicsiholni magamból a szokásos rutin elvégzéséhez.

a kávészünetekben, eredetileg a gyerekeknek, most már inkább a dédunokáimnak, de a lényeg, hogy élvezem.)

A legnagyobb „trükkömet” azonban még nem árultam el. Nagyon szeretek reggelente misére járni, ami meggyőződésem szerint csak látszólag vesz el egy félórát a napomból, mert a valóságban sokkal többet ad hozzá. A felajánlásnál a napom minden percét tudatosan Jé-

zusnak adom, és ebbe igyekszem a számomra előre nem látható, váratlan helyzeteket is belefoglalni. Megkérem, hogy segítsen az időmmel jól gazdálkodni, hiszen az csak látszólag az enyém, valójában az Övé, amit ajándékba kapok Tőle, hogy jól használjam fel. És hiszem, hogy ha én ezt a sok-sok tennivaló között már régen el is felejtettem, Ő akkor is számon tartja!

Pirkodat

Labor, vérvétel. Váróterem. Reggeli álomosság. Csendben bambul mindenki maga elé. Csak az újonnan érkezőkre néznek fel néhányan. 42-es a sorszámom, most hívták be a 18-ast. Mit lehet kezdeni a várakozási idővel? Nincs nálam olvasnivaló. Van viszont idő bőséggel, amit Istennel tölthetek. Otthon nehéz leülni a háziszentélyben, mert bármerre nézek, rögtön eszembe jut valami házimunka, tennivaló. Az elcsendesedés is nehéz, hisz valaki mindig megjelenik a családból.

Még 24 ember van előttem, mire sorra kerülök. Nekikezdek a Rózsafüzér imádságnak. A fájdalmas olvasó titkai jönnek elő bennem, talán a sok várakozó

beteg miatt. Fél szemmel látom az újabb betegek érkezését, fiatalabbak, kismama pici gyerekekkel, idősek bottal. „Jézus, aki a nehéz keresztet hordozta.” Alig félünk el a váróban. Lassan megy a sor. Mondom magamban a Rózsafüzért, a többi beteg álmosan néz maga elé, csak a babakocsiban élénk a kisgyerek.

Egyszer csak a várakozók közül egy idős bácsi feláll. Nehezen jár, de odaballag a bejelentkezéshez szolgáló kis ablakhoz és csendesen ennyit mond: „Van a várakozók között egy fiatalkorú anyuka két kicsi gyerekkel és 68-as a sorszáma.” Nem magyaráz, nem kér, csupán közöl – és visszaballag a helyére, leül. Erről a kijelentésről eszembe jut a kánai menyegzőn elhangzott jelzés: „Nincs boruk.” Ilyen egyszerűen. Pár perc múlva a hangosbemondón név szerint szólítva – soron kívül – hívják be az anyukát a két picivel. Senki nem zúgolódik emiatt.

Békés ez a reggel, jól indul ez a nap. Köszönöm Istenem, hogy a várakozás perceit Veled tölthettem!

A szíve mélyén mindenki lassú

Megállapíthatjuk, hogy az elmúlt két évszázadban Európában egy teljesen új világ jött létre, mely még soha nem volt keresztény: a bankok, a tőzsde, az internet, az egész világot átfogó gazdasági, kulturális, kommunikációs háló világa. Ez az új világ nagyon felgyorsult világ. Az új Európa gyors Európa. De nemcsak gyors, hanem rendkívül gyorsan is jött létre. Még nem tudtunk hozzászokni a változásokhoz, kihívásokhoz. Nem érezzük magunkat otthon benne.

A városba áramlott, lakótelepekbe zsúfolt tömegek elvesztették gyökereiket, kiszolgáltatottak lettek. Hozzájárult ehhez, hogy a tudósok lerombolták a hagyományt; a mechanisztikus világkép, a liberalizmus és a kapitalizmus pedig teljesen a feje tetejére állította a társadalmat.

Ma már nem fejlődik semmi sem egészségesen magától, ha külön nem gondoskodunk róla.

'A háttérben a hatalmasok kísérteties társasága uralma alá hajtotta az embereket, és arra kényszeríti őket, hogy egyre gyorsabban és egyre többet dolgozzanak; hogy szigorú beosztással éljenek és takarékoskodjanak az idővel. De az idő maga az élet, és az élet a szívben lakozik. Minél inkább takarékoskodnak tehát az emberek vele, annál szegényebb, sivább és hidegebb lesz a jelenük, és annál idegenebbé válnak önmaguk számára is.' (Michael Ende (1973): „Momo”)

Ha azt akarjuk, hogy gyermekeink egészséges lelkű emberekké legyenek, tudatosan a szemünk előtt kell tartani az élet fejlődés-törvényeit, és gondoskodnunk kell a megfelelő feltételekről. Erre tanít Kantenich atya:

Az élet lassan fejlődik

„Nem kell magyarázni, hogy mit értünk az élet lassú kiérlelődése, kibontakozása alatt. Óvakodni kell itt Münchhausen báró hírhedt módszerétől. A mese szerint ráncigálással gyorsítani akarta a fű növekedését. De ezzel eltépte a gyökereit, és a fű kiszáradt. Nevelőként (szülőként) őrizkednünk kell az efféle baklövésektől. Nem feledhetjük el, hogy a nevelés (lassú) járás jelent. Gyakran áll a pedagógusokra és lelki vezetőkre a mondás: *aki lassan jár és lassan vezet, gyorsan célba jut.*

Till Eulenspiegelről¹ mesélik, hogy egy alkalommal az országúton szembe találkozott egy szekéren utazó földművessel. A földműves megkérdezte, hogy milyen messze van a következő helység. Till Eulenspiegel ezt válaszolta: *Ha lassan mész, akkor kb. egy óra. De ha a lovak közé csapsz, akkor valószínűleg 4-5 órára kell számítanod.* A földműves fejszólva fogadta a választ és magában ezt mondta: *Ez az ember bolond.* Azzal a lovak közé csapott. És nem telt bele sok idő, az egyik kátyúban eltörött a szekér tengelye. Till Eulenspiegelnek igaza volt...

¹ Till Eulenspiegel: Népi hős, tréfacsináló szegénylegény a 14. században.

A feladatunk nem abban áll, hogy el-fojtsuk az életet vagy életet teremtsünk, hanem hogy önzetlenül szolgáljuk az Isten által ajándékozott életet és az élet talentumait: mind a természetes, mind pedig a természetfeletti rendben egyaránt. Tehát gondosan alkalmazkodnunk kell a ránk bízottak adottságaihoz, szükségleteihez és a tempójához is.

Erre azonban magunktól teljességgel alkalmatlanok vagyunk. Csaknem azt kell megállapítani, hogy valamennyi képességünkben óriási hiányosságaink vannak. Továbbá magunkkal hozzuk (a

korból) a diszpozíciót egy állandó (lelki) szárazságra, mivel a lelki képességeinknek már nincs elég térfigatuk.

Az Úristen felhasználja a kort, a mai helyzetünket, hogy előkészítsen bennünket, és azt adja nekünk, amire szükségünk van. Mire van szükségünk? A Szentlélek adományára: a bölcsességre. Ha van valaki, akinek szüksége van a Szentlélekre, akkor a mai embernek igen, mert bele van dobva a mai élet kloákáiba.”

Kedves magyar schönstatti családok!

Mint tudjátok 2014 októberében lesz mozgalmunk alapításának 100 éves évfordulója. Ennek megünneplésére Németországban, az Összentélynél több napos rendezvény lesz 2014. október 16–19 között.

Erre a történelmi eseményre mi, magyar Schönstatt-családok is szervezünk közös zárandoklatot.

Gertrud-Mária nővér segítségével, aki a szálláskeresésben és szervezésben is segít, illetve osztrák és német családok pénzbeli felajánlásával (ezt majd illik megköszönnünk) a többnapos részvételünkhöz kedvezményes árakat kaptunk. Ezek tartalmazzák a 4 éjszakai szállást, étkezést, regisztrációs és programokon való részvételi díjakat:

Gyermek (4–15 év):	25 200,- Ft
Ifjúság (16–26 év):	37 200,- Ft
Felnőtt (27 évtől):	49 200,- Ft

Útiköltség, forint/fő:

55–70 fő:	16 000,- Ft
33–49 fő:	20 000,- Ft
20–33 fő:	24 000,- Ft
16–18 fő:	26 000,- Ft

A jelentkezéseket, a résztvevők nevének és korának megjelölésével, **2014. június 30-ig** az alábbi e-mail címre várjuk:

olah.istvan@verbumprojekt.hu

Kérjük azokat is, akik önállóan szeretnék a kiutazást megoldani, hogy nálunk jelentkezzenek.

Időközönként tájékoztatást jelentünk meg az aktuális létszámról, tervezett programokról, illetve ha bármivel kapcsolatban valamilyen változás lenne.

Oláh Évi és István

Fordítsunk időt a házastársunkra

A ki ma eleven és tehetséges, annak mindig sok a dolga. Akinek nincs tennivalója, annak a képességei hiányoznak. Az értékes embereknek sosincs idejük. Mivel jó képességeink vannak, ezért soha nincs időnk. Legalábbis kevesebb időnk van, mint amennyit szeretnénk.

Hogyha ezt az ügyet pontosabban megvizsgáljuk, akkor más lesz a helyzet. Időnk mindig van, ám időről időre választanunk kell bizonyos dolgok között, és egyszer az egyiket részesítjük előnyben, másszor a másikat. Nem azt kellene mondanunk tehát, hogy nincs időnk, hanem azt, hogy valami más mellett döntöttünk. Hogy nincs időm, az azt jelenti, hogy más mellett döntöttem.

Mennyit ér nekem a házastársam? Számolniuk kell azzal, hogy itt nagy nehézség keletkezik. A munka nagyon igénybe vesz bennünket. Különösen ott vesz igénybe, ahol alkotó módon tudunk az egészhez hozzájárulni. A hivatalnokoknak jó dolguk van. Egy bizonyos ideig dolgoznak, és aztán el van intézve. Aki saját maga osztja be az idejét, annak nehéz. Mihelyt örömeink telik egy dologban, és mihelyt alkotó módon tudunk valamit kibontakoztatni, az illető ügylet egyre jobban igénybe vesz bennünket. És akkor a foglalkozásunk körében sok-sok órát kell eltöltenünk. Ez az apostolkodás területére is érvényes. A plébánián való apostolkodás nagy kiteljesedést okozhat. Olyankor a központban vagyok, és mindenki cso-

dál. Hogyha otthon vagyunk, és építjük a társkapcsolatunkat, akkor nem látunk olyan hamar sikert. Pedig hosszútávon ez a feladatunk.

A sok száz órának, amit Robert Koch a laboratóriumban töltött, először nem volt semmi eredménye. Rejtegekben végzett munka volt. A végén viszont felfedezte a tbc bacilusát, és segítette megszabadítani az emberiséget egy halálos betegségtől.

Ezért nagyon fontos számunkra, hogy a házasságot feladatnak tekintjük. Megéri, hogy erőt és időt szenteljünk erre a munkára.

A mi házunkat az isteni szeretet építette. Isten egymás számára teremtett minket, és isteni méltóságunk van. Nagynak látjuk egymást, mert Isten hozta létre a társunkat. Az egyes személyiségek méltósága megköveteli, hogy bizonyos módon bánjunk egymással. Viszsaemlékszünk első szerelmünk idejére. Akkor tapintatosak, udvariasak voltunk egymással. Mindent elkerültünk, ami a másikat sérthette volna. Ezt az első szeretetet vissza akarjuk hódítani. Az egymással való bánásmódról a nemesség legyen a jellemző. Ebben a tekintetben nagyon fontos, hogy a háziszentélyünkben ott a Szűzanya. Királynőnk jelenléte szabályozza az egymással való bánásmódot.

Tömegetársadalomban élünk, és az embernek nincs értéke. Ezért az emberek egymással való bánásmódja nagyon primitív. Ahogy megszólítják egymást, ahogy bánnak egymással.

Nekünk nagyon fontos, hogy a másik méltóságát tiszteljük. Kimutatjuk a társunkkal szemben, hogy értékes számunkra. Szakítunk időt egymásra. Ez azt jelenti, hogy nemcsak csinálunk közösen valamit, hanem létrehozunk egy teret, amiben elidőzünk. Aminek közöttünk növekednie kell, azt nem lehet egyszerűen csinálni. Annak növekednie kell.

Itt felmerül egy nehézség. A hivatásunk gyakran megköveteli, hogy sok mindent csináljunk, hogy megfeszítetten dolgozzunk. A szeretetünk növekedése viszont azt igényli, hogy időzzünk el egymással. Ez nem megy másképp, csak ha időről időre egyszerűen elidőzünk egymásnál. Ebben az elidőzésben létrehozunk egy bizonyos légkört, egy bizonyos alaphangulatot. Azt üzenjük vele a másinak, hogy neked helyed van a szívemben. Ez fájhat is. Teljesen normális dolog, hogy a másik időnként fájdalmat okoz nekünk, és mi egyszerűen szeretjük őt tovább.

A bensőséges szeretet együtt jár a szenvedéssel.

Mindenkinek lehet húsz bogara, húsz egészen furcsa bogara. Nem szeretnék megszámolni társuk bogarait? Készíthetünk egy bogárlitániát. Mehetünk a háziszentélybe, és „imádkozzuk el” a bogárlitániát. Pl. így: „A reggelinél kenyérből kis golyókat gyúr, és azokat a falra pöcköli – szabad neki. A (férj) a padlóra köp – szabad neki. Naphosszat nem szól egy szót sem – szabad neki. stb.” Barátaim, szabad!

Küzdünk azért, hogy a szívünk egy bizonyos tekintetben nagylelkű legyen. Jézust megölték a kereszten, mégsem hagyott föl azzal, hogy szeresse az embereket. Mi sem hagyunk föl azzal, hogy

szeressük a társunkat. Ehhez segít, ha azt mondjuk, hogy mindenkinek szabad, hogy legyen húsz bogara. Hogyha képesek vagyunk arra, hogy áldozatot hozunk a társunkért, akkor kezdjük egymást igazán szeretni. A szíveink egymáshoz való kötődése akkor egy isteni mosolygássá válik. Ez létezhet párhuzamosan az emberi sírással. Ez lehetséges egyszerre. Tehát egyrészt bensőségesen szeretni a társunkat, másrészt szenvedni miatta: ezt egy folyamatban lehet szemlélni. Ez a kereszt és a feltámadás érdekes kapcsolata. Gyakran nagyot hibázunk. Először minden nehézséget meg akarunk szüntetni, és utána szeretnénk a szívélyes szeretetet elkezdni. Az igazi út másképpen vezet. „Az idegeimre mész!”, de boldog vagyok, hogy te vagy nekem. Azaz nem kell, hogy fájdalommentes legyen a szívek bensőséges egymáshoz való kötődése. Jézus keresztje nem fájdalommentes, de szeretetteljes. Ez a mi utunk: elviseljük egymást. Ha pedig egy kicsit már növekedtünk, akkor többet elviselünk. Ha gyengék vagyunk, akkor keveset viselünk el. Minél erősebb egy ember, annál több nehézséget visel el, és mégis szívélyesen és melegen tud szeretni. Ez a személyes érettség kérdése.

Az idő Istenhez tartozik

Ferenc pápa azt mondta szentbeszédében, hogy egyedül Isten az idő ura. Két tanácsot adott a pápa: az imádságban megkapjuk az erényt, hogy meg tudjuk különböztetni életünk minden egyes pillanatát. A Jézusba vett reménységben pedig megtanuljuk, hogy miként tekintünk a kiszabott időre. Az ima és a megkülönböztetés segít bennünket abban, hogy megfejtsük életünk mozzanatait, és azokat Isten felé irányítsuk. A reménység pedig egyfajta világítótorony, amely távolról bepásztázza az utolsó fogódzkodót a személyes élet számára, és ugyanakkor – eszkatológikus értelemben – az idők végezete szempontjából.

Az igazi keresztény férfi vagy nő olyan személy, aki benne tud élni a pillanatban, de benne tud élni az időben is. A pillanat az, amit most éppen a kezünkben tartunk, és még abban is szá-

badok vagyunk, hogy miként ragadjuk meg azt. Ám ez nem azonos az idővel, mert a pillanat elmúlik. Ha azt gondoljuk, hogy uraljuk a pillanatot, elámítjuk magunkat, mert nem vagyunk gazdái az időnek. Az idő ugyanis nem a miénk, az idő Istenhez tartozik, az időnek egyedül az Úr Jézus Krisztus az ura.

Jézus szavai nyomán Ferenc pápa figyelmeztet bennünket: „vigyázzatok, nehogy félrevezessenek benneteket”, mert lesznek olyanok, akik a zűrzavart kihasználva azt mondják magukról, hogy ők a Krisztus. A keresztényeknek a döntő pillanatban imára és megkülönböztetésre lesz szükségük. Ahhoz, hogy az időre tekintünk, amelynek egyedüli ura Isten, nekünk nincs szükségünk semmiféle erényre. Az erényt is ajándékba kapjuk az Úrtól, az erény a reménység. Mire van tehát szükségünk? Imára és megkülönböztetésre a pillanat számára és reménységre az idő számára.

Szentbeszédét kedd reggeli miséjén Ferenc pápa ezekkel a szavakkal zárta: „A keresztény ember élete minden pillanatában tud várni az Úrra, az idők végén pedig az Úr Jézus Krisztusba helyezi reményét. Adja meg az Úr a kegyelmet, hogy bölcsességgel járjuk az utat, amely megint csak az Ő ajándéka. A bölcseséget, hogy a megfelelő pillanatban tudjunk imádkozni és megkülönböztetni. Az idő pedig, amely Isten hírnöke, adja meg, hogy a reménységben élhessünk.”

(A szöveg a Vatikáni Rádió honlapjáról származik.)

Vértessaljai János síremlék szentelésére

(Az eredeti beszéd szerkesztett változata)

Erősen él bennünk a vágy, hogy megfejtsük János halálának, a halál körülményeinek, a ránk mért „csapások”-nak, megélt események titkát. Gondolkodunk az elhunyt életének nagy tettein. És remélünk. Reméljük, hogy lát minket, hogy segít hétköznapjainkban, hogy jót mosolyog azokon, amiket mi, itt a földön, **az égi tudás híján** gondolunk, mondunk és teszünk, ahogy emberként kíséreljük meg megfejteni az istenit. A síremlék állítása emberi cselekedet. Sokféle érzés kavargó ilyenkor bennünk. Egy életút kövel történő lezárása, mely után nem marad más, csak a CSEND. A sírok csendje, a temetők csendje, ahol még a legádázabb emberek is önkéntelenül elhallgatnak, mert elcsendesítik őket saját, sokszor kimondani sem mert kérdéseik. Bennünk is megfogalmazódnak: **Miért? Kivel? Hogyan? Hová?** S kérdéseinkre sokszor csak az anyag válaszol. Kérdezzük meg most a követ! Faggassuk egy kicsit, hogy mit üzen nekünk Isten országáról és Jánosról.

Az előttünk magasodó homokkő kereszt anyagával, arányaival, formáival is

az Urat dicséri. Időtálló, matt felülete emlékeztet minket, a többmilliárd éves természet megrendítő nagyszerűségére. Korábbi hegyek romjait: homokszemek tömegeit hordják és ugráltatják a vizek, a szelek kényük-kedvük szerint. Egy részük azonban megáll, leülepszik, majd az Alkotó által rendelt folyamatok hatására újra közzetté rendeződnek. Az egyik legkeményebb, legellenállóbb közzetté állnak össze, melyet homokkőnek nevezünk. A homokkőben – mint oly sok másban

- benne van a teremtés és a megváltás is. Megteremtettünk, bűnösökké váltunk, szétszóródtunk a Földön. Aztán jött Jézus, aki újra összefogott bennünket, és a szeretet kötőanyagával ellenállóvá, teherbíróvá tett minket. A kő a kitartás, az erő, a megbízhatóság szimbóluma nála is. „Aki hallgatja szavamat, és tettekre is vált-

ja, az okos emberhez hasonlít, aki sziklára építette a házát.” – mondja Jézus. „... a víz szalad, de a kő marad, a kő marad.” – figyelmeztet Wass Albert.

Krisztus szeretete a kereszthalállal érte el a csúcspontját. Erre figyelmeztet bennünket a kereszttel. Arra a mérhetetlen szeretetre, mellyel a keresztfára szegezve átölelte a világot. A keresztre vésett név: Vértesaljai János. Az ember, aki együttműködött az Istennel, aki gyarapította Isten népét, építette Isten országát, aki sokszor cipelte Jézus keresztyét, majd végül át is ölelte azt. A kereszttel így adja meg a választ az első kérdésünkre: **Miért?** Miért halt meg, és miért pont ő? ... Mert Isten saját fiát is odaadta értünk. Jézus szenvedett, majd meghalt a kereszten. Az Isten fájdalma is nagy volt. Szendvedett értünk. És tudja, hogy a kényelmet szerető

ember csak szenvedéseken keresztül növekedhet. Erre is gondoljunk, mikor szeretteink halálának miertjén töprengünk.

Az Isten dicsőségére és János emlékére állított emlékmű másik szép eleme a bronzból készült feszület, vagy ahogyan mi, „schönstattiak” nevezzük: egységkereszt. Ozsvári Csaba ötvösművész munkája. Jánoshoz hasonlóan benne is nagy tűz égett azért, amit csinált. A kereszttel egyik példánya az óbudavári Schönstatt Kápolna oltárán található. A kápolna János és Vali egyik legkedvesebb helye volt. Gyakran jártak oda együtt imád-

kozni. János sírja az egységkeresztrel most olyan, mintha az óbudavári kápolna egy mellékurnája lenne.

Ha valaki erre a keresztre tekint, akkor nem csak az ötvösmunkát látja benne, hanem az imát is. Az Egységkereszt maga az ima. Jézus a keresztfán haldoklik, Édesanyja átöleli, és egy kehelybe fogja fel a fia oldalából kifolyó vért. Összenéznek. Beteljesedett. A körülöttük a kereszttel fájat gazdagon befutó inda az élet fáját jelképezi, és a közelgő feltá-

madást sejteti. Mária IGEN-jével kezdődött el a megváltás, így Jézus feltámadása is. Ha az ember igent mond, akkor az Isten nagy dolgokat tud művelni rajta keresztül. Az Isten és az Ember különleges kapcsolata ez. Isten és ember egysége. Az egységben pedig ... nincs kétség. Az üdvösséghez tehát mi is kellünk. A mi szabad akarattal kimondott igenünk is.

Az egységkeresztben megfogalmazott ima így választ ad második kérdésünkre is: **Kivel?** Kivel éljük földi életünket? Kivel osszuk meg gondjainkat, szorongásainkat, örömeinket? Természetesen Jézussal és a Szűzanyával! Embertársainkban is őket lássuk!

János síremlékén egy idézet is olvasható Szent Pál Filippiekhez írt leveléből. Sok évvel ezelőtt János és Vali a házasságkötésükre is ezekkel a sorokkal hívták meg szeretteiket: „*Örüljete az Úrban szüntelenül! Újra csak azt mon-*

Az ember, aki együttműködött az Istennel, aki gyarapította Isten népét, építette Isten országát, aki sokszor cipelte Jézus keresztyét, majd végül át is ölelte azt.

dom, örüljete. Jóságos emberségeket ismerje meg mindenki! Az Úr közel van. Ne aggódjatok semmi miatt, hanem minden imádságokban és könyörgésekben terjesszete kérészete az Úr elé, hálaadásokkal együtt. Akkor Isten békéje, amely minden értelmet meghalad, megörzi szívetekeket és értelmetekeket Krisztus Jézusban.”

Most ugyanezek a sorok hirdetik János és Vali mély hitét, fájdalmas menyegyei örömeke: ez a sír emlékhelye annak az Embernek, aki a Mennysország egy darabkáját valósította meg itt a földön szeretei és hite által. A sorok most is hívják az olvasóját: János előremet, és visszaint bátorító mosollyal: gyertek tovább, ne féljete, örüljete! Csodálatos a cél, és a Mennysország már itt a Földön elkezdődik. Nagy vigasz ez mindannyiunknak, nehézségeink, betegségeink, gyászunk során. Az Úr már közel van. Pál apostol szavai választ adnak harma-

dik kérdésünkre is. **Hogyan** éljünk ezután? ... Hát örömmel!

Vali talán úgy érezte, hogy ez a síremlék az, ami leginkább kifejezi kettejük személyiségét, és mindazt, ami János számára a legfontosabb volt e földi élet során. Az egész, egységes Egyházat jelképezi, egységet alkot benne az isteni és az emberi. A megmunkált homokkő, az egységkereszt, Szent Pál öröme buzdító szavai, a sírbolt és a virágok mind erre utalnak. János, aki úgy volt közöttünk, „*mint aki szolgál*”, hibái, emberi és intézményes gyengeségei ellenére nagyon szerette az Egyházat. Szerette tettekkel, imával, szóval, énekekkel, és szerette pipafüsttel is. Mi is a negyedik kérdésünk tehát? **Hová?** Hová ment Ő és hová tartunk mi? ... Hát oda, ahová Krisztus keresztje mutat. Az Ő Egyháza irányába. Az Ég felé. Amerre a pipafüst is száll...

(Gyenesdiás, 2013. október 20.)

Könyvajánló

Megjelent az Őszi viharok c. könyv! A szerző Mária nővér, és kizárólagos feladata Kentenich atya hagyatékának gondozása. Nagyszerűen összefoglalja Kentenich atya pedagógiai tanítását eredeti szövegrészletek alapján. A nevelés nélkülözhetetlen kézikönyve. Minden szülőnek, nevelőnek és minden Isten felé növekedni vágyó embernek ajánljuk szeretettel!

Az idő, az életadó szeretet szívdobogása

Az idő önmagában nem jelent minőséget. Az idő megfoghatatlan, mégis mennyi egymásnak ellentmondó képpel igyekszünk leírni!

Az óra évszázadok óta mindig egyenletes, változatlan ütemre ketyeg: tik-tak, tik-tak, tik-tak... – mi mégis azt mondjuk: ólomlábakon jár (pl. unalmas megbeszélésen, a műtőajtó előtt, mikor szerettünkért küzdenek, egy fontos hívásra várva, mikor gyermekünk késik), máskor pedig szalad, repül (mikor kettesben elutazunk, mikor jót beszélgetünk) vagy pedig felgyorsul az idő (mikor életünk delén visszanezünk, és azt látjuk, szinte pillanatok alatt felnöttek a gyermekeink, nem régen még az ölünkben lovagoltak, ma már egyre messzebbre vágatnak). Rooseveltt fogalmazza meg nagyon találóan: „Soha eddig nem volt ilyen kevés időnk arra, hogy ilyen sok mindent megtegyünk.”

Mikor megszülettünk, az élet mellett időt is kaptunk. Az idő az egyik legdemokratikusabb adomány: mindenkinek ugyanannyi órából, percből, másodpercből áll egy nap – mi mégis azt mondjuk: nincs időnk, kevés időnk van, időhiányban szenvedünk. Valóban az idő hiányzik manapság? Vagy talán inkább a szív?

Az időt mindenki ingyen kapja – mi mégis azt mondjuk: az idő pénz.

Az időnk nagy részével szabadon rendelkezünk – mi mégis azt mondjuk: az idő markában, szorításában, sőt fogsá-

gában, időzavarban élünk. Nincs időnk egymásra, magunkra és Istenre.

Időt lehet spórolni (tervezéssel, jó időbeosztással), az időt lehet lopni (halogatással, a másik felesleges várakoztatásával), viszont időt nem lehet vásárolni.

Van idő, ami szétfolyik (tunyasággal, unatkozással), van elvesztegetett idő, ami nem tér vissza, és van minőségi idő, amit el lehet ajándékozni.

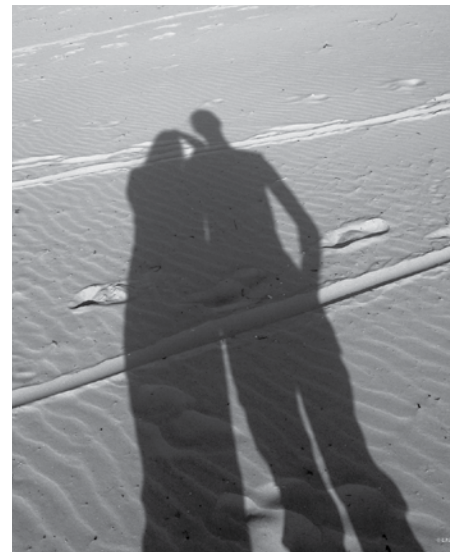
Az időt lehet halogatni: akkor valójában **nem élünk, csak élni készülődünk.**

Tapasztaljuk, a jó munkához *idő* kell – a rosszhoz még több. Sőt azt is, hogy ha jókedvvel dolgozunk, fele időre kétszer annyit végezhetünk.

Mindenknek, ami él, sok idő kell a növekedéshez, nem lehet büntetlenül siettetni a fejlődést. A gyermek az anyaméhben, a felnövekvő ember, egy kapcsolat, mind-mind lassan halad önmaga igazi megszületése felé.

Ha időt adunk a szeretetnek (megmasszírozzuk a társunk hátát, megkérdezzük, milyen napja volt), akkor a szeretet időt ad nekünk (megfőzi a reggeli kávékat, kiviszi helyettünk a szemetet).

Időt adhatunk az időnek, hogy meg tudjuk élni a pillanatok magasságait, mélységeit, hogy be tudjuk fogadni azt az ajándékot, tanulságot, amit hordoz számunkra. Ha felületesen átsiklunk felette, nem „ízleljük” újra és újra, szegényebbek leszünk, ha pedig nem adunk időt a fájdalomnak, nem éljük meg, ezzel nem tudjuk megszüntetni, hanem a lelkünk

mélyén elraktározódik, megkeményít minket, szorongató, nyomasztó fojtogatóssal követeli, hogy törődjünk vele.

Az *idő* azért van, hogy átéljük, viszont vannak nehéz időszakok, mikor a cél csupán annyi, hogy túléljük.

Az idő gyógyítja a sebeket, az idő tanítja a tapasztalatlant, az idő érlelheti az embert, a szeretetet, mint ahogy a nemes bort.

Időssé válni nem egyszerű, sok időbe telik. Bizony, az idő vasfoga nyomot hagy rajtunk és alkotásainkon is. Ráadásul, ahogy Jókai megfogalmazza „ostoba piktor az idő, mentől tovább dolgozik az arcképünkön, annál jobban elrontja azt.”

„Mi az idő?” – teszi fel a kérdést Szent Ágoston. „Ha senki sem kérdezi, tudom; ha kérdezik tőlem, s meg akarom magyarázni, nem tudom... Mert így van ez, Uram, Istenem, mérem, mérem, de mit mérek, nem tudom.”

A görög mitológia az időre két szót használ: Kronoszt általában vénséges

vénként ábrázolták, homokórával és sarlóval a kezében. Ő az az isten, aki felfalja gyermekeit. Attribútuma a saját farkába harapó, önmagát emésztő kígyó. Ez az irgalmatlanul fogyasztó, ketyegő idő.

A másik Kairosz, akit homlokára lógó hajjal és hátul kopasz fejjel, szárnyakkal a lábán futó fiatalemberként ábrázolták. Poszeidipposz így magyarázza versében:

„*És miért lóg hajad az arcodba? Hogy a velem találkozó megragadhasson.*

És az *Ég* nevében, miért kopasz a fejed hátul? Mert senki, akit egyszer lehagytam, nem foghat meg hátulról, akármilyen fájdalmasan szeretne is.”

Kairosz az alkalom, a bensőséges, különleges pillanat, a szeretet, a kegyelem kiáradásának, az élet megélésének, az Istennel való találkozásnak az ideje. A kairosz lényege nem a mennyiség, hanem a minőség. Ez az idő az életadó szeretet szívdobogása.

Egy év 12 hónap, 365 nap, 8760 óra, 525 600 perc, 31 536 000 másodperc. Az időt nem csak így, Kronosz szerint lehet mérni. „Isten órájának” más mértékegysége is van: a szeretetet. Vajon nálunk egy év hány biztató tekintet, letörölt könnyecskepp, önfeledt kacagás, segítő mozdulat, imára kulcsolt kéz, ajándékba adott virág, forró ölelés, érdeklődő telefon, esti mese, meghitt csésze tea, örömteli alkotás, apa-fia fociás, kézműveskedés, önelajándékozás...?

A mondás szerint a legalkalmasabb időpont egy fa ültetésére húsz évvel ez előtt volt. A második legalkalmasabb időpont most van. Itt az idő, hogy szeressünk, hogy szolgáljuk az életet, ami múlik, múlik, múlik... Ha szeretettel, léletteltöltjük meg, akkor telik, telik, telik...

Nyomorultak

„Amikor Jézus úton volt Jeruzsálem felé, Szamária és Galilea között haladt át. Amint beért egy faluba, szembejött vele tíz leprás férfi, akik távol megálltak, és kiáltozva kérték: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk! Amikor meglátta őket, így szólt hozzájuk: Menjetek el, mutassátok meg magatokat a papoknak. És amíg odaértek, megtisztultak. Egyikük pedig, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és fennhangon dicsőítette Istent. Arcra borult Jézus lábánál, és hálát adott neki. Ez pedig samáriai volt. Jézus ekkor így szólt: Vajon nem tízen tisztultak-e meg? Hol van a többi kilenc? Nem akadt más, aki visszatért volna, hogy dicsőítse Istent, csak ez az idegen? És ezt mondta az Úr: Kelj fel, menj el, hited megtartott téged.” (Lk 17,11–19)

Allergiás vagyok sok mindenre, rendszeresen kellene gyógyszer bevennem, hogy ne legyenek tüneteim. Mivel azonban a gyógyszer hatására megszűnnek a tüneteim, elfelejtkezek a nyomorúságomról, és nem veszem be a gyógyszert. Ezért aztán úja nyomorult állapotba kerülök: viskiet a szemem, kapar a torokom, folyik az orrom, s a végén már levegőt is alig kapok. A nyomorúságom arra figyelmeztet: vegyem be a gyógyszert.

Mikor egy ember megbetegszik, megnézi otthon a házi patikáját, hogy talál-e benne gyógyszert. Ha a gyógyszer nem segít, vagy éppen olyan nincs otthon, akkor elmegy az orvoshoz, mert nyomorultul érzi magát. Ha az orvos sem tud segíteni, keres egy természetgyógyászt.

Mikor azután ez sem képes segíteni, a nyomorúság arra készteti, hogy a végső megoldáshoz forduljon: Istenhez. Az utolsó, akihez fordulunk nyomorúságunkban, az Isten. Mondhatnám úgy is, hogy mikor már kellően nyomorultak vagyunk, már csak Ő marad nekünk. Addig, amíg vannak más megoldásaink az életünkre, nincs rá szükségünk. Úgy gondoljuk, hogy meg tudjuk oldani magunk is. Elég okosak vagyunk hozzá. Végül is ettünk a tudás fájáról.

Vannak nehéz embereim. Amolyan nagyon okosak. Mindent jobban tudnak, mint én, és minden alkalommal éreztetik is bölcsességük mélységeit, akaratauk fölényét az életem fölött. Imádkozom és hálát adok értük, mert ők azok, akik térden állva tartanak engem Krisztus keresztje előtt. Nehéz őket elviselnem, mégis szeretem őket. Nemcsak azért, mert jót akarnak, és végtelen bölcsességükből merítve mindig ellátnak tanácsokkal, és szüntelen felhívják figyelmemet arra, hogy milyen ostoba is vagyok, hanem azért, mert odaterelnek Krisztushoz. Nem lehet meggyőzni őket, nem lehet vitatkozni velük. Ha mégis megpróbálom, akkor halálosan megsértődnek. Még annak a feltételezése is sértő számukra, hogy én esetleg jobban tudok valamit. Tehetetlen érzés ez számomra. Főleg mikor látom, hogy valami ostobaságot csinálnak. Tudom, hogy nem lehet meggyőzni őket. Ilyenkor Istenhez kiáltok. Marad a böjt, az ima és a virraszt-

tás. A tehetetlenségem, a nyomorom térden állva tart. Ez amúgy csodálatos. Ezek az emberek figyelmeztetnek szüntelen arra, hogy vegyem be a gyógyszert! Kezdek el végre imádkozni.

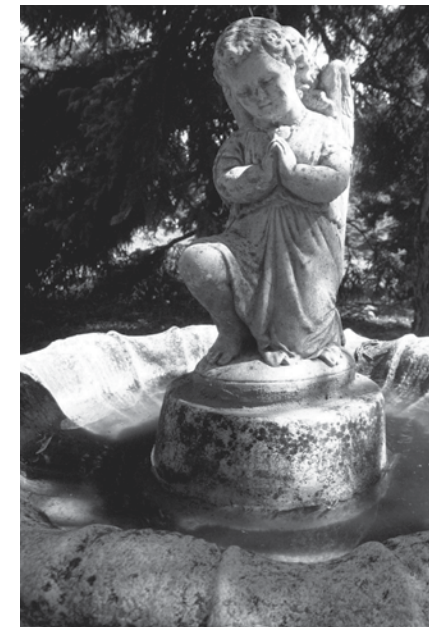
A legtöbb ember szenvedésfüggő. Mindaddig, amíg a nyomorúság nem jön el az életébe, keresi a bajt. Unjuk a jóllétet, a problémamentes életet. Szükségünk van problémákra, betegségekre, szenvedésekre, gondokra, amiket legyőzhetünk, amik megmutatják kicsinységünket. A problémamentesség unalmas, az unalom pedig számunkra csak egy darabig elviselhető. Mikor eljön a szabadság és végre elmehetünk nyaralni, akkor pár napig tudunk pihenni. Néhány nap után azonban, mikor már eltűnt a fáradtságunk, kezdünk elfoglaltságokat – megoldandó problémákat – keresni magunknak. Nem tudunk nyugalomban lenni, pihengetni hosszabb ideig, csak amíg a fáradtságunk megköveteli azt. Utána újabb kihívások elé nézünk. Az emberi természet egészen csodálatos. Csak éppen szenvedésfüggő. Csak a kellő nagyságú probléma ébreszt rá minket arra, hogy szükségünk van Isten segítségére. A probléma nélküli ember langyos marad. Nincs szüksége arra, hogy imádkozzon. Nincs miért küzdenie, nincs mire Isten áldását kérnie.

Nem mondom, van persze néhány ember, aki a semmittevést művészi fokon tudja üzni. Akik mindenben képesek kiszolgáltatni magukat. A szenvedés őket is megtalálja előbb-utóbb. A semmittevés a legbiztosabb út a szenvedéshez. Az emberek ugyanis alapjában véve nem szeretik a semmittevést. Ezeket az embereket a méhek után csak „heréknek”

hívjuk, függetlenül attól, hogy férfiról, vagy nőről van-e szó. Az ilyen embereket a legtöbbször elkerülik. Talán akkor van kivétel, ha találnak egy társfüggőt, aki kiszolgálja őket. Akkor legalább ketten szenvednek ettől az állapottól.

Végül így is, úgy is be kell látnunk, hogy életünk problémáira egyetlen megoldás van: Krisztus. Érdekes módon nem azzal, hogy elveszi a szenvedéseinket, vagy elveszi a szenvedésfüggőségünket, hanem azzal, hogy társunkká válik a problémában. Ahogy elkezdünk imádkozni, az első dolog, amit megtapasztalunk, a békesség. Mint mikor gyermekkorunkban odabújtunk édesanyánkhoz, akinek az ölelése biztonságot jelentett. Olyan békességet és boldogságot tud adni, amit semmi más, még akkor is, ha a szenvedés megmarad mellette. Ő ugyanis tudja, hogy csak ez tart az ő ölelése karjaiban. Ez a végső megoldás számunkra. E nélkül olyanok lennénk, mint a kilenc leprás: „Köszönjük, jól vagyunk. Már nincs szükségünk rád. Sőt, még hálával sem tartozunk neked.

Végül is ez a dolgod, hogy megsegíts.” Ha újra betegek lesznek, majd eszükbe jut ismét a kereszt elé térdelni. Nyomorultak. No meg szenvedésfüggők.

Ünnep a családban – a húsvéti ünnepkör

A jelen, az idő megélése világszerte a hétköznapok és az ünnepnapok keretei között történik. Beszélünk munkaidőről és munkaszünetről, szabadságról és elfoglaltságról, ünnepekről, hétvégékről és hétköznapokról, éjszakákról és nappalokról.

Az elmúlt napokban fülem hallatára számoltak be családok, hogy ki hogyan ünnepli a húsvéti ünnepkör ünnepeit. Megvallom, hallgatva a sok ötletet megvalósított kis családi liturgiákról, a szívem nyugtalan lett. Lassan gyermekeink felnőtt, önálló életbe lépnek. Vajon milyen szokásokat visznek magukkal ebből az ünnepkörből? Miért nem sikerült nekünk a nagybőjt hétköznapjait ünnepi készülődésre váltani?

Az Úr az idő. A mai napot, a holnapot tőle kapjuk ajándékba. Rajtunk áll, hogy hogyan töltjük. Ez is és az **ünnepeink is elárulják, hogy kit, mit tartunk értékesnek.**

NAGYBŐJTI ÖTLETEK, GONDOLATOK

Ahogy adventben egymásra figyelhetünk, a hálaadásra és örömszerzésre, úgy Nagybőjtben érdemes lehet inkább teret engedni a csendnek, a bűnbánat és engesztelés lelkületének. Befelé fordulni, elcsendesedni, az Istennel való egységünkre figyelni. Beszélgethetnénk többet Istennel, mintsem Róla! Remek alkalom lehet ez az időszak, hogy gyakoroljuk magunkat nemcsak a bűnbánatra való törekvésünkben, hanem a

bocsánat adásában, a mások hibái fölötti nagylelkűségben. Kihasználhatjuk a lehetőséget és tudatosan is figyelhetünk arra, milyen példát adunk gyermekeinknek abban, hogy a viták, konfliktusok után hogyan születik újjá a szeretet, a béke közöttünk.

A böjt lényege, hogy nem én vagyok a középpontban, hanem a gyakorlatban is kifejezem a megtérésemet. Hogy Istennel, és nem az ő földi javaival akarok eltelni. Ez megjelenhet az egyszerűbb étkezésre való törekvésben, pl. hogy péntekenként csak pirítóst és teát, vagy héjában sült burgonyát vacsorázunk.

Az alábbiakban családok szokásaiból nyújtunk át egy csokorra valót, hogy ezek között szemezgetve rátalálhassunk saját szokásainkra, vagy újakat alakíthassunk ki.

HAMVAZÓ SZERDA

A hamu az élet mulandóságára emlékeztet minket, arra, hogy az ember életének van mennyei célja. Ezért megbeszélhetjük, mi lesz a mi családunk hamuja, mi az a külső jel, amit önként vállalunk szeretetből. Melyek azok a különleges nagybőjti jófélételek, amiket szeretnénk megélni? A nagybőjt kezdetén a család közösen is választhatna egy-egy szeretet gyakorlatot, amit a következő héten megpróbál megvalósítani. Majd a következő szerdán beszámolhatunk egymásnak, hogyan sikerült, és a következő hétre választhatunk újabbat. Ha kisebb-

bek a gyerekek, akkor a megállapodást rajzban, képből is kifejezhetjük, hogy mindig a szemünk előtt legyen.

Segítség lehet a jófélételek választásában az aktuális hétre szóló szentírási részek tartalma. Mi az, ami figyelmeztethet minket pl. az idő jelentőségére, a szeretetkapcsolatok fontosságára? Életkortól függően tehetünk közös elhatározásokat, de az egyén szabadságának figyelembe vételével.

A közös elhatározás, a szeretet növekedése mellett családunk egységét is növelheti. A család közös elhatározása segítheti az egyes tagokat, hogy azt közös tett is kövesse. Természetesen ezt nem szabad elvárni, erőltetni. Más ajándékokat készíteni valakinek, szeretetből örömet szerezni és más valaki szenvedése mellé állni, önként vállalni nehézségeket.

Közösen kereshetjük, miből kellene megtérnünk. Mi gátol minket abban, hogy Istent kövessük? Mivel okozunk mi fájdalmat Istennek? Egymásnak? (Figyelem, nem fejmosás!) Például: tv/internetmentes esték, napok helyett közös ima, beszélgetés, jótékonykodás, mások vendégül látása.

Van olyan család, ahol hamvazószerdán ünnepélyesen letakarják a tv-t. Egy másikban a beszélgetés után a gyerekek maguktól találták ki, hogy az ajándékba kapott nutellát tegyék el, és húsvét után egyik majd csak meg. Igen lényeges, hogy semmit nem szabad erőltetni, különösen oda kell figyelni a döntés szabadságára.

Fontos a példamutatás. Beszélhetünk gyermekeinknek arról, mi mit és miért, kiért teszünk. Felajánlhatjuk böjtölésünket távol lévő családtagjainkért is, így erősítve családunk egységét Isten-

ben. Vagy haragosainkkal való kibékülésünkért, házastársunk „bogaraiért”. Beszélhetünk kudarcainkról is, például mutatva az újrakezdésre.

NAGYBŐJT

Hamvazószerda után a nagybőjti időszakban törekednünk kell, hogy újból és újból visszatérítsük magunkat a készülődésre. Segíthet ebben – mint ahogy adventben a koszorú –, ha az eltelt és még eljövendő időnek látható jele van: gyertyákban, képekben, tövises ágak számában, vagy egyéb dolgokban. Ezek segíthetnek bennünket a légkör fenntartásában. A háziszentélyben, vagy a kereszt/töviskoszorú körül az esti imában rendszeresen bocsánatot kérhetünk, és jelét adhatjuk megbocsátásunknak. Szép, ha ennek újabb és újabb formáit találjuk meg. A kézfogáson, ölelésen, puszin túl esetleg valami más? Jó, ha

családtagjaink és Isten bocsánatának elnyeréséért időnként teszünk valami kis jót, szívességet, kedvességet.

Esetleg készülhetünk közösen is a szentgyónásra, gyerekeknél a „pókhálózásra”, és leírhatjuk, lerajzolhatjuk, hol vétettünk a szeretet ellen. A gyónás után vagy nagypénteken ünnepélyesen el is égethetjük Jézus keresztiénél. Kiengesztelésünk jeléül pedig ajándékozhatunk, rajzolhatunk egymásnak piros szívet.

A gyerekek számára megjeleníthetjük úgy is, hogy Jézus töviskoronájából jócselekedetekkel szedhetjük ki a tövist. Erőfeszítéseinket virágok, kicsi szívek jelképezhetik. Egyik családban az anyuka szív alakúra formázta a papírtüskékből összeragasztott koszorút. Estéknént elé gyűlve a kisgyerekek közösen keresték, ki miben volt jó, majd egy-egy matrica szívet ragasztottak fel. A kicsiknek nem a borzalmakat, hanem az önként vállalt nagy szeretet mutassuk be elsősorban. A kisiskolások már azt is megértik, mit jelent, hogy ártatlanul szenvedett Jézus. Ez segíthet abban például, hogy kiálljunk valaki mellett, akit bántanak, akiről a környezetünkben rosszat mondanak.

Gyűjthetünk olyan irodalmi szemelvényeket a bűnbánatról, bűnbocsánatról, nagylelkűségről, ami megérintett minket, amiket alkalmanként az esti imánál megoszthatunk egymással. A gyerekeknek pedig olyan rövid, inspiráló történeteket, meséket, amik közelebb hozzák hozzájuk nagybőjt lelkületét.

Kereshetünk a nagybőjthöz illő, könnyen megjegyezhető énekeket, amiket hétről hétre gyakorolunk.

Van olyan család, ahol nagybőjtben csak keresztény zenét hallgatnak.

Segíthet esetleg az összeszedettségben, ha környezetünket is berendezzük az ünnep jellegéhez illően. Így például lila terítőt, szalvétát, gyertyát használunk a terítésekhez. A kollégiumban akár egy egyszerű lila virág is lehet jel számunkra. Töviskoszorú, akácágak vázában, kereszt. A töviskoszorú töviseit áldozataink virágaival napról napra szépíthetjük, de babérleveleket rátűzve akár a győzelem jelképévé is átalakulhat. Egy családban az étkezőasztalon lévő tálba gyűjtik a családtagok a lemondásaikat, áldozataikat, jócselekedeteiket jelképező gyöngyöket, amelyekből aztán gyöngyfüzért fűznek, és ezzel a keresztfát díszítik.

Szeretetszövetséget kötött házaspároknál ebben az időszakban talán még inkább előtérbe kerülhetne háziszentélyük korszója. Beszélhetnénk a nagybőjt elején gyermekeinknek arról, hogy mit jelent a korszó, a kegyelmi tőke. Talán kis cédulákra írhatjuk vagy rajzolhatjuk áldozatainkat, jócselekedeteinket, hálánkat és kéréseinket, és azokat gyakrabban ajándékozhatjuk a Szűzanyának ebben az időszakban.

KERESZTÚT

Van, ahol megszámozott kavicsokból készítenek el a kereszttűt állomásait a családi kereszt köré, ami a Betlehem helyét foglalja el otthonukban, és gyertyát gyűjtve imádkozzák végig. Van olyan otthon is, ahol a kereszttűt képei bekeretezve a lépcsőházban helyezték el, az arra járókat emlékeztetve Jézussal való egységükre.

Ismerünk olyan családot, ahol képeket válogatva saját elmélkedéseket készítenek az állomásokhoz, és ezt megosztva beszélgetnek Jézus szenvedéséről. Van

olyan család, ahol egyszerű eszközöket használva, szereposztással járják végig a lakásban az állomásokat a gyerekek életkorának megfelelően, csak néhány mondatban összefoglalva, mi történt éppen. A szerepek a kicsik között gyakran változnak, így többször is megjelenítik a szenvedéstörténetet. Máshol a gyerekek rajzolják meg a kereszttűt állomásának képeit, ez segít abban, hogy egy-egy mozzanatát mélyebben átgondolják, megértsék. Így közös családi alkotás készíti elő a házi liturgiát, a szenvedéstörténet felelevenítését.

NAGYHÉT

Természetesen igyekszünk a szertartáson részt venni, de ez sok esetben a gyerekek életkora miatt vagy egyéb okokból nem lehetséges. Néhány ötletet sikerült gyűjtenünk, de örülnénk, ha újabbakat is megoszthatnánk az olvasókkal. Kérjük, írjatok az Oázis címére, ti hogyan készültök, ünnepeltek!

Kezddhetjük a készülődést azzal, hogy virágvasárnapra közös kirándulás keretében gyűjtjük a szentelendő barkát. A szabadban is végezhetünk közös keresztutat, vagy felkereshetjük a Kálváriát, akár közösen a családcsoporthoz.

A szentelt barkából még ma is több helyen visznek beteg vagy idős ismerősöknek, rokonoknak, majd nagypénteken, vagy húsvét hétfőjén a temetőbe is.

NAGYCSÜTÖRTÖKÖN otthonunkban is megjeleníthetjük az utolsó vacsorát, vagy legalább részleteit. Ha lehet, süsünk résztát, élesztő nélküli kenyeret. Több családban ezt az édesapa vállalja magára. A készen vett kenyeret is megáldhatjuk és megtörhetjük közösen, fel-

olvasva előtte egy részt Jézus búcsúbúcsúéből. Gondoljunk vissza a kenyértörés alkalmából az egység titkára és fontosságára! A „legyetek mindnyájan egy” ma is érvényes kérése Jézusnak. Keressük új lendülettel, mit tehetünk házasságunk, családjunk, rokonságunk egységéért! Beszélgethetünk arról is, hogyan tudnánk jobban támogatni egymást.

Az eredeti pászkaünnepen a családfő elmesélte, mit jelent a szövetség tagjának lenni. Ezt mi is megtehetjük. A szülők elmesélhetik pl. gyermekeiknek, hogyan, mikor döntöttek Jézus mellett. Ennek milyen következményei vannak számunkra? Milyen változás hozott az életükbe? Vagy kicsit másként: mivel jár az Istennel való szövetség? Hogyan történt a mi életünkben? Hogy lépet Jézus az életünkbe?

Van olyan család is, ahol az egész búcsúvacsorát eljátsszák, megvalósítják. Földre terítenek, korszó formájú poharakból málnaszörpöt vagy piros szőlőlevet isznak. A vacsora elején megmossák a mellettük ülő lábát, elmesélve, hogy miért volt ez fontos Jézus korában, miközben az egymás iránti figyelmességről is szót ejtenek. A kenyér és „bor” ízele-

közben elbeszélgetnek az Oltáriszentségről stb. Évről évre finomodik a kivitelezés, és a gyerekek nagyon várják.

NAGYPÉNTEK Ha a család vagy bizonyos tagjai nem tudnak részt venni a templomi szertartásokon, úgy otthon is végezhetünk kereszthódolatot úgy például, hogy az üres asztalon csak a gyertya, kereszt, és a Szentírás van. Megbeszéljük, kinek milyen gondolatai támadtak az olvasmányokat hallva. Majd a keresztet körbeadva mindenki csendben imádkozik, és kifejezi (pl. egy simogatással) Jézusnak szeretetét, háláját, tiszteletét. Vagy délután három órakor csak egy kis időre letérdelünk és imádkozunk.

Törekedhetünk aznap a zajforrásokat kiiktatni az életünkből, és esetleg a gyerekeknek is csendesebb játékokat adni. Figyeljünk az egyszerűbb étkezésre, és ne felejtjük el, hogy felnőtteknek szigorú böjti nap!

NAGYSZOMBAT. Próbálhatjuk tovább őrizni a csendet és összeszedettségünket. Sok családban a tojásfestés, ételkészítés, takarítás teendői közé beiktatják a Szentsír látogatását. Van, ahol a gyerekek, családok vállalnak egy kis időt az őrzésben is. Esetleg megnézhetünk közösen Jézus életéről egy filmet. Több családban saját húsvéti gyertyát díszítenek, melyet pünkösdig rendszeresen meggyújtanak nemcsak az imához, hanem pl. a vasárnapi étkezéshez is.

Készíthetünk közösen kis lámpást is a feltámadási körmenetre, és kisebb gyermekekkel akár a házat, kertet is körbejárhatjuk vele. Van, ahol a körmenet idejére akár már feltámadást jelző harangszó után, gyertyát, gyertyákat tesznek az ablakokba azok, akik nem

tudnak jelen lenni. Van olyan család is, ahol sok kisgyermek miatt interneten követi a házaspár a szertartásokat.

Beszélgünk gyermekeinknek a Húsvét szimbólumairól. Süthetünk például kalácsot, mely a emmauszi tanítványokkal megtört kenyeret szimbolizálja.

Elmagyarázhatjuk: ahogy a gyertya meggyullad, úgy támadt fel Krisztus is. Szeretetét árasztja ránk, ahogy a gyertya a meleget és fényt. A meleget nem látjuk, de érezzük. Így vagyunk a szeretettel is.

Piros tojás: Jézus, aki meghalt értünk, de új életre kelt, mint a tojásból a kiscsirke. Locsolkodás: víz a keresztelésünkre emlékeztethet, a kölni/parfüm, pedig a keresztyén ember vonzó (jó illatú) életére. Szép lenne, ha olyan locsolóverseket tanítanánk gyermekeinknek, melyekben a húsvét keresztyén tartalma is megjelenne. Ha ismertek ilyet, írjatok és közzé tesszük!

A húsvéti lakomát célszerű vasárnapra tenni, a reggel megszentelt étellel kezdeni az ünneplést.

Kertbe rejtett apró ajándékok a gyerekek ujjongását erősíthetik fel. Jézus lábnyomát keresve, Isten szeretetének újabb jeleire, meglepetéseire bukkanhatnak. Szép lehet egy közös séta, kirándulás is a természetben, az újjászülető élet felfedezése.

Ne felejtjük el, hogy Húsvét ötven napos ünnep! Szép lenne, ha a remény, öröm emberei maradnánk családunk, környezetünk számára! Keressük közösen ennek lehetőségeit és a formákat, melyek segítenek nekünk!

Gertrud-Maria nővér előadása

2013. októberi zsinat

Kedves családjaim! Kedves fiataljaim! Szeretném meghívni Önöket, hogy együtt induljunk a jövőbe!

Erősen megérintett, hogy a jubileumi év kezdetén, október 18-án volt Zajkás Péter temetése is. Erős jel ez számomra, ezért Önökkel együtt szeretném meglátni, hogy mit akar ezáltal a Jóisten mondani nekünk.

Kaptam egy fényképet Péterről, ahogyan tavaly a családnapi vizet tölt a korsóba. A víz az életünknek egy apró jele. Mindenki ezt tette, de most az ő fotója mély értelmű lett: mi, emberek csak vizet tudunk a korsóba tölteni, Jézus az, aki borrá tudja változtatni azt. Egy nappal a halála előtt sikerült Péterrel telefonon beszélnem. Rövid volt, mert az orvosa jött, és be kellett fejeznünk a beszélgetést. Érezhető volt, hogy gyenge a hangja, Rozitól (feleségétől) értesültem, hogy milyen állapotban van. Péter teljesen elfogadta Isten akaratát. Rozi is nagyon erős volt. Ezt írta a temetésről: „Szívem hálával van tele! Csodálatos, felemelő volt a gyászmise! Ez a bibliai idézet jár a fejemben: »a híveknek egy volt a szíve, lelke!« Talán nem pontosan idézem, de szép volt a sokfelől érkezett hívő sereg éneke, imája. Mintha egy összeszokott közösség lenne. A mély csendek ereje nagyon magával ragadott! Csodálatos volt, hogy milyen sokan vették magukhoz az Oltáriszentséget! Hálát adok a Jóistennek, hogy ilyen erővel működik, és hálát adok Neki értetek! Csodálatos a közösségben rejlő erő!”

Tavaly, amikor beteg lett Péter, már akkor nagyon csodáltam, hogy el tudja fogadni ezt a komoly betegséget! Tele voltunk reménységgel! Ebben az időben írt Péter az Oázisba erről: „Nincs is más dolgom tehát, mint szeretetteljesen, bizalommal fenéig kiélvezni az Isten ölelését. Megtanulni teljesen, (nem jó még, talán így:) TELJESEN, (na, még mindig nem elég, szóval!) T E L J E S E N rábízni magam az Istenre, mint az egyetlen biztos pontra az életemben!”

Természetesen ez harc volt, érezhető is. Az utolsó két-három hét alatt, amikor világossá vált számára, hogy nincs már esélye a gyógyulásra, beleértett egy egészen mély odaadásba. A búcsúztató prédikációban Henrik atya elmondta, hogy lelkipásztori működése alatt Péter volt az első ember, akivel a halálos ágyon a halálról higgadtan beszélni lehetett. Az utolsó napokról a következő beszélgetésüket idézte fel:

– Ez már a 13. állomás a keresztutadon! Te már látod a csúcst! Ha majd felérsz, nézz vissza ránk!

– Nem úgy van az, Henrik atya! Előbb el kell kerülnöm a poklot, minden döntésben Isten felé haladni. Mindenben, a szenvedésben se az győzedelmeskedjen, amit én akarok, hanem amit Isten akar. Aztán meg kell tisztulni! Nekem van miért! Azután lehet belépni a mennyek kapuján! Ha Isten kezéből elfogadtam a jót, akkor ugyanúgy el kell fogadnom a keresztet is!

Amikor Ozsvári Csaba ment el a szentelési ünnep után, Tilmann atya azt

kérdezte az évfolyamtól: Mit kaptunk Csabától? Mit ajándékozott a Jóisten Csaba által nekünk? Mit akar mondani nekünk a Jóisten Csaba halála által?

Most én is ezt kérdezem: Mit akar a Jóisten mondani nekünk Péter halála által?

Az egyik válasz: **ma hőssé válni!** A német lányok választották ezt a jelmondatot. Amikor a jubileumi év megnyitását voltunk, egy fiatal schönstatti püspök idézte ezt a mondatot. Így fogalmazott: „a szentély mögött van még hely!” (A szentély mögött a halottak földi maradványai vannak. – a szerk.) Ez a fiatalok közötti lendület! Küldetésünk van Magyarország számára! A szentély mögött szimbolikusan ott vannak a vetőmagok a küldetésünkhöz. Ott van Csaba emlékhelye, ott van az emlékoszlopunk kedves halottainkkal. Egységben élünk velük. Erőt ad, hogy tudjuk, nem vagyunk egyedül.

A másik válaszuk: **„Lépj rá a kötélre!”** A jubileumi év megnyitóján, első alkalommal előadtak egy Kentenich atyáról szóló musicalt azzal a címmel: „A magasban kifeszített kötélén”. A musical Kentenich atya életét foglalja magába a szeretetszövetség megkötéséig. Kentenich atyát egy jelképes figurában ismerhetjük meg: egy férfi feketébe öltözve táncol egy kifeszített kötélén. Lépései a kötélén nagyon bizonytalanok. Kitárt karokkal egyensúlyoz, egyszer le is esik, majd újra felmászik. A musical során ez a motívum újra meg újra előjön. Arra gondoltam, hogy a végén majd biztonságosan fog járni. És igaz, hogy valamivel biztonságosabban járt, de soha sem egészen biztonságosan. A legvégén

a kezében egy talicska volt, meghívást kifejezve – egy gesztussal – a közönség felé: mi is másszunk fel a magasban lévő kötélre! Miért nem megy Kentenich atya sohasem biztonságosan ezen a kötélén? Úgy hiszem, az erős üzenet így szól: az ő élete és a mi életünk is kaland Istennel, melyhez bátorságra van szükség. **A bizonytalansághoz való bátorságra van szükség, és arra a bátorságra, hogy Isten karjaiba ugorjunk.**

Kentenich atya abban az élethelyzetben van, amelyben 1914. október 18-a előtt volt. Érződik, hogy tépelődik, küzd. Az egyik dal szövege így szól: „Van számomra választási lehetőség? Visszamehetek? Kiléphetek ebből a számból (ti.: a kötélén való járásból), mert ez feltehetőleg Istentől származó dolog: most vagy soha, újból egy halálugrást tenni? Halálugrás Isten karjába. Meg merem tenni ezt a lépést, háló és talaj nélkül! A kötél ki van feszítve! Kimerészkedem az ég és a föld közé. Az álom az én kísérem, kimerészkedem a kötélre!”

Péter is előttünk lépkedett ezen a kötélén, Rozival együtt szeretetszövetséget kötöttek. Biankó felhatalmazást is tettek. A búcsúztató beszédben Henrik atya mondta: „Isten nem szöveget írt a biankó felhatalmazásra, hanem keresztet rajzolt rá!” Isten a fenntartás nélküli odaadásunkat szeretné. Meghív bennünket a kalandra, a sikerünkben és a kudarcainkban is. Péter vetőmag, amelyet a földbe ültettek. Péter halála által mit is szeretne Isten mondani nekünk?

A harmadik válasz: **az apostoli gyümölcsözőség** – pl. a Házaspárok útja. 2010-ben Schönstattban volt egy európai családkongresszus, ahol Péter és

Rozi képviselték a magyarokat, és előadást tartottak a Házaspárok útjáról. Két évvel ezelőtt negyedik gyermekük, Virág két hetet töltött Schönstattban, s amikor a szülők eljöttek Virágért – véletlenül –, épp egy családünnepe volt. Megkértem őket, hogy itt is beszéljenek a Házaspárok útjáról. És most a temetés másnapján (okt. 19.) Schönstattban is felszentelték a Házaspárok útját! Nagy lépésnek tartom, hogy a magyar példa hatására sikerült az első német Házaspárok útját létrehozni. A fiatal püspök, aki felszentelte, szövetségi család gyermeke. A szentelésen jelen voltak evangélikus házaspárok és püspök is. A házaspár, aki a projektet vezette, sok örömről, nehézségről beszélt. Pl. néhány családdal eljöttek Schönstattba, hogy néhány állomáshoz a gödröket kiássák. Azt gondolták, sok ház van itt, a szállással nem lesz gondjuk. De nem így volt. Mikor már a harmadik házba telefonáltak eredménytelenül, a feleség azt mondta: „Ezt most a Szűzanya nélkül csináltuk! Most bemegyek a szentélybe, és meggyújtok egy gyertyát.” Abban a pillanatban a férjnek új ötlete támadt, telefonált, és ott szállást kaptak. Ez csak egy apró példa a sok tapasztalatból, amely a megvalósítás közben történt.

Megbízatusunk van. A Házaspárok útja csak egy példa. Arra vagyunk meghívva, hogy gyümölcsözővé váljunk. Sokféle projektben vagyunk, pl. a Vértész, Borostyánkert, lánytábor, fiú-

tábor, jegyesoktatás, Családkadémia, Előadóképző, Kentenich Kis-Egyetem, Kentenich vetélkedő, Oázis szerkesztés, Pécsi Rita előadássorozatai, és így tovább a teljesség igénye nélkül, ahol gyümölcsözővé válhatunk! Meghívtak vagyunk Kentenich atyával együtt, hogy álmodjunk! Az egyik nyári héten elkezdtünk mi is álmodni. Az egyik házaspár elénekelt egy magyar népdalt. „Azért olyan szép a világ, mert a szíve Magyarország!” Ezt – külföldiként – mondhatom: a magyarok szíve nagy! Tilmann atya is gyakran mondta: ha repülőgép szerencsétlenség érné, szívesen „szállna le” Magyarországra, mert itt biztos lehetne a gondoskodásban. A magyarok ősei keletről, lóháton hódították meg a Kárpát-medencét. A hódító erejük mellett egy új országot is építettek, a szívek országát.

(folytatjuk)

A Szűzanya magyar koronája úton van

Ma megkoronázzuk a Szűzanyát, akkor őt ismerjük el királynőnknek a romboló földi hatalmakkal szemben. Így Mária segítségével a föld újra kivirágozhat. Ez a koronázás kötelezettségekkel is jár: a Schönstatti Királynő egy tökéletes szeretetszövetséget szeretne kötni a világgal, melynek alapja a gondviselésbe vetett hit. Ez a szeretetszövetség a hétköznapi szentségből él. (Ezekkel a gondolatokkal mutatja be Kentenich atya egyik előadásában Mária megkoronázását.)

„Miért koronázunk?” – kérdezi Kentenich atya, és megadja az egyszerű választ: „Mert az örök Isten is megkoronázta a Szűzanyát.” Koronázásunknak fontos célja, hogy megerősítsük Szent István király felajánlását. Túl kicsik és tehetetlenek vagyunk ahhoz, hogy megoldjuk országunk nehézségeit, ezért felajánljuk hazánkat. Tudjuk, hogy a Szűzanyával együtt bármi lehetséges, csak ne felejtünk el nehézségeink, örömeink során hozzá fordulni bizalommal!

A koronázás egy újabb döntés a Szűzanya mellett, a szeretetszövetség elmélyítése. A szeretetszövetségben odaajándékoztuk magunkat a Szűzanyának: ezzel kifejezzük szeretetünket. Ő pedig, a Királynőnk, felelősséget vállalt értünk.

Szüksége van-e a Szűzanyának koronára? A Szűzanya a mi koronázásunk nélkül is koronát visel, mivel Krisztus a Mennyben megkoronázta. Ő kiérdemelte a koronát, mert élete során együtt járta a megváltás kemény útját a Meg-

váltóval. Jézus hű követője, ezért az Ég és Föld Királynője. Olyan királynő, aki a javunkat akarja, akkor is, amikor mi ezt talán másképp érezzük és gondoljuk.

A Szűzanya királynő. Ha megkoronázom, akkor az én királynőmmé válik. Ez egy választás, egy szabad döntés részéről. A korona – vagy más, ami ennek jelképe lehet – szeretetem és odaadásom jele. Szeretetszövetség vagy szentelés és koronázás lényegében ugyanazt jelenti: magunkat egészen a Szűzanyának ajándékozzuk, és bízunk az Ő hatalmában.

Koronázásra készülünk. A 2013-as októberi zsinatra Kovács Erzsébet és Zoltán György ajándékba elkészítette a Szűzanya magyar koronáját. És a korona elindult. Fiatalok, családok fogadták és fogadják az elmúlt és elkövetkező hetekben és hónapokban.

Gertrud-Mária nővér a Jubileumi Kirendelés első részében így írt: „Számunkra a szeretetszövetség szimbóluma Schönstatt most kezdődő új évszázadában egy valódi magyar korona. Amikor 2012 őszén megkérdeztem Tilmann atyát, mit tart fontosnak magyarországi mozgalmunk számára, ő spontán módon ezt az ötletet fejezte ki: Egy valódi „Szent Korona” a Háromszor Csodálatos Anya és Királynő számára, ami vándorútra indul a háziszentélyekbe, a „diáktanyákra”, a munkahelyekre, az iskolákba és a közösségekbe ...

A korona jelképezi azt a hazát, amit a szeretetszövetségben Anyánk és Úrnőnk szívében és Krisztus szívében megtalál-

lunk. Jelképezi az ég és föld közötti kalandot, amire Királynőnk meghív minket. A környezetünkben lévő emberek szükségük van ránk. A társadalom peremén lévő embereknek szükségük van ránk. Hazánknak szüksége van ránk.

- Egy korona ajándékozása azt jelenti: a szeretetszövetséget elmélyíteni és élni.
- Egy korona ajándékozása azt jelenti: fenntartás nélkül és TELJESEN bízni.
- Egy korona ajándékozása azt jelenti: gyümölcsözővé válni a környezetünkben lévő emberek számára.
- Egy korona ajándékozása azt jelenti: kutatni az álmainkat és életre váltani azokat.
- Egy korona ajándékozása azt jelenti: hagyni, hogy egy nagy feladatra felhasználjanak minket...

A Szűzanya magyar koronája vándorútja elején eljutott Schönstattba. A Koro-

na szimbóluma által a Szűzanya jött és jön el közénk, így sokan megtapasztalták a Szűzanya gondoskodó szeretetét. Mi magyarok erősen kötődünk Kentenich atyához, Tilmann atyához, Gertrud-Mária nővérhez, ezért is volt szép ajándék, hogy Schönstatt bölcsőjében járt, ott eresztett gyökeret Koronánk, és körbevettek ott élő és oda látogató szereteteink.

A koronázás Schönstatt történetében

Németországban 1933-ban Hitler került hatalomra, és megkezdődött a nemzeti-socialista diktatúra. 1935-ben nyilvánosan kezdtek üldözni az Egyházat és a különböző vallásos közösségeket. Ez Schönstattot is érintette, amit a nemzetiszocialisták egyik legnagyobb ellenségüknek tartottak. Kentenich atya kezdettől fogva figyelmesen követte a politikai eseményeket, és látta, hogy az elkövetkezendő évek nagyon nehezek lesznek. Csak azok fogják tudni megállni a helyüket, akik képesek hősiiesen élni és gyakorolni a keresztény életet. Szerinte egy hősi keresztény gyermeki lelkületű, aki teljesen a gondviselésbe vetett hitből él.

Kentenich atya az egész Schönstatt mozgalmat felkészítette arra, hogy bionkó felhatalmazást adjanak a Szűzanyának, vagyis teljes életüket ajánlják fel a Háromszor Csodálatos Anyának, és vakon bízzák rá magukat. Ez meg is történt 1939. október 18-án, amikor Schönstatt 25 éves jubileumát ünnepelték. Ekkor már hat hete dúlt Németországban a második világháború. Kentenich atya nem volt Schönstattban, Svájcba utazott, az ott lévőknek tartott lelkigyakorlatot. De írt egy ünnepi be-

szédet erre az alkalomra, amit ma Második alapító okiratként ismerünk.

„Egy hős az életét valami nagy dologra teszi fel. Életünket, Istennek ezt a drága ajándékát felajánlja családunk Máriának a megváltás számára. Ennél nagyobb művet elgondolni sem lehet! (...) Rendkívül boldogító és lelkesítő tudat, hogy mindannyian, akik most itt kis Szentélyünkben együtt vagyunk, teljes „biankó felhatalmazást” adtunk önmagunk és egész életünk felett a Háromszor Csodálatos Schönstatti Anyánknak.” (II. Alapítólevél) A jövővel kapcsolatban Kantenich atya három dologra kéri fel a schönstattiakat:

„Ápold nagy gondossággal az isteni küldetés- és eszköztudatot!

Tarts ki rendületlenül a határozottan kifejezett máriás jelleg mellett!

Állítsd erősebben újra előtérbe az MTA kegyelmi tőkéhez való hozzájárulást!”

E lelkület jeleként és bizonyítékeként, továbbá mindannak örök emlékéül, amit Mária eddig Schönstattban véghezvitt, a Mária-nővérek az egész család nevében egy aranyozott koronát ajándékoztak a kápolnában a Szűzanyának. A koronát Kantenich atya tette fel a kegykép fölé egy ünnepség keretén belül 1939. december 10-én. Máriát azóta Schönstatti Háromszor Csodálatos Anyának és Királynőnek nevezzük.

A münsteri egyházmegye lányifjúságának szívében az a vágy született meg 1940-ben, hogy megkoronázza a Szűzanyát. Ezzel ők is, akárcsak a nővérek 1939-ben, azt akarták kifejezni, hogy a Szűzanyának biankó felhatalmazást adnak, vagyis életüket Máriának és Máriáért szeretnék felajánlani. 1940. au-

gusztus 18-án megtörtént a koronázás. A Szűzanyának már volt egy koronája a nővérektől. Ezért ők a koronázás jelként egy zászlót ajándékoztak Máriának. Amikor erről a többi, más egyházmegyehez tartozó lány értesült, nem tartották okos dolognak az egész koronázást. Nem értették meg a münsterieket, sőt egyesek csúfolódtak is. A münsteri lányok Kantenich atyához fordultak, és tanácsot kértek tőle. Végeredményben azt akarták megtudni, hogy valóban olyan „hülyék”-e, ahogy a többiek azt gondolják. Ezt írták neki: „Biztosabban járnánk utunkat, ha tudnánk, hogy velünk járja azt.” Kantenich atya megértette őket, és visszaírt: „Az utat Önökkel járom!”

1941 szeptemberében Kantenich atyát kihallgatásra hívták be a rendőrségre, és utána le is tartóztatták. 1942. január 20-án önként vállalta, hogy a dachau koncentrációs táborba szállítsák. A schönstatti család talált egy orvost, aki hajlandó lett volna Kantenich atyát megvizsgálni és „a táborra alkalmatlannak nyilvánítani”. Ő azonban lemondott az orvosi vizsgálatról, és így márciusban Dachauba szállították. Sokan nem értették meg ezt a lépését. A münsteriek ekkor azt érezték, elérkezett az idő, amikor Kantenich atyával járhatják ők is az utat, kiállhatnak mellette. Ezért megfordították a mondatot, és ezt üzenték neki: „Annak idején velünk jött az úton, most mi megyünk Önnek az úton.”

Kantenich atya elfogadta a keresztet, mert tudta, hogy elérkezett az idő, hogy bebizonyítsa Királynőnk és Schönstatt iránti hősies szeretetét. Erre buzdította a nővéreket is. Így lesz hasonlónak az Üdvözítőhöz, aki így határozta meg Isten

Ország felépülésének nagy törvényét: „Én pedig, ha fölmagasztalnak a földről, mindeneket magamhoz vonzok...” (Jn. 12,33)

Kantenich atya 1942-ől kezdve három évet volt Dachauban, ahol kétszer is megkoronázta a Szűzanyát. Először 1942-ben, amikor odakerült, ekkor Máriát kinevezte lágeranyává, kenyeret és otthont adó anyává. Ezután nem sokkal a koncentrációs táborban beszüntették a csomagzárlatot, így kaphatott élelmet a nővérektől. Ezt megosztotta azokkal, akik sose kaptak élelmiszer-küldeményt. 1944-ben többen is, a Szűzanya rendelkezésére bocsátották magukat csoportokként. Megkoronázták Őt, mint Dachau királynőjét, lágerkirálynőt, és az egész világ királynőjét. Ezek a mozzanatok Kantenich atya számára arra mutató jelek voltak, hogy a Mozgalmat nemzetközinek lehet hirdetni. Ezt a koronázást is megválaszolta a Mária, 1945-ben vége lett a háborúnak, és Kantenich atya egészségesen szabadult a fogságból.

1945. augusztus 18-án, a münsteriek megújították a koronázást hálából, hogy véget ért a II. világháború, és hogy élve, egészségesen hazatért Kantenich atya. Alapítónk egy előadást tartott nekik, utána pedig aranyozott koronát ajándékozott a lányoknak, amely három betűből áll: RTA. Ez annyit jelent, mint Háromszor Csodálatos Királynő (Regina Ter Admirabilis).

A második világháború megviselte Európát. A vezetők igyekeztek tömegembereket nevelni. Kantenich atya azonban más utat mutat: „új embert, az új közösségben”. Az új ember nem tömegember, hanem erős személyiség, aki-

nek van belső szabadsága, szilárdsága, így nem sodorja el az ár. Kantenich atya fontosnak tartotta, hogy a schönstattiak megérezzék a dachau koronázás lényegét: Schönstatt küldetése az egész világ számára fontos, mindenütt szükség van erős, keresztény személyiségekre, akik Mária oltalma alá helyezik magukat és hagyják, hogy formálja őket. Ezért 1946 októberében koronázási hetet szerveztek, melynek csúcspontján, 18-án Szűzanyát a világ és a népek királynőjévé koronázták. Bizonyára ez a koronázás is erőt adott Kantenich atyának, amikor száműzték Amerikába, és Schönstatt nagy megmérettetés elé került.

Kantenich atya többször koronázta meg a Szűzanyát. A nehéz helyzetekben újra és újra kifejezte odaadását, ragaszkodását és önzetlen szeretetét. Láthatjuk, hogy a Szűzanya is mindig megmutatta, hogy az önzetlen szeretetet nagyra értékeli, és azt viszonozza.

Az idő és a táplálkozás

Ma már ezek sincsenek harmóniában egymással, mint annyi más sem a mai ember életében. Pedig még néhány éve, évtizede is szívesen töltöttek időt az emberek az ételek kiválasztásával, gondos elkészítésével, közös evéssel. A hétköznapok része volt. Érezték közösségformáló erejét. Ma már különlegességnak számít, ha valaki szeret főzni és szán is rá időt a gondoskodás egy fajtáját látva benne, ha valaki számára fontos és megvalósuló törekvés az együtt étkezés.

Az anyagi és lélektani szempontból is színvonalas étkezés áldozatául esett a rohanó életmódnak, de a hétköznapoknak mindenképp. Szép és egyedi ajándékká minősült át az erre fordított idő és energia. (Főzők/sütők neki valamit.) Pedig hosszú távon jó befektetés időt szánni a jó alapanyagok kiválasztására, a kicsivel időigényesebb, de különleges ételek elkészítésre és együtt elköltésére.

Arra az esetre azonban, ha mégis szorít az idő, próbáltam olyan recepteket választani, amelyek segítséget jelenthetnek az időzavaros hétköznapokban (lassan már hétvégéken is), de azért minőségi megoldást kínálnak.

Egy-egy ténytavacsorát bármikor pillanatok alatt asztalra varázsolhatunk a családnak. Amíg a víz felforr, és a tészta megfő, gyorsan elkészíthetjük a rávalót.

Tonhalas spagetti

Hozzávalók: 1/2 kg spagetti tészta, 250 g tonhal konzerv, 2 db vöröshagyma, 2 ek. olívaolaj, 1 db Knorr Házias

zöldségleves alap, 60 ml víz, 2 ek. petrezselyemzöld apróra vágva, 2 csipet só

Elkészítése: A spagettit főzzük meg al dente (roppanósra) enyhén sós vízben. A hagymát vágjuk apró darabokra. Dinszteljük olívaolajon egy rövid ideig. A tonhalat csepegtessük le, és vágjuk apróra. Öntsük a hagymához a vizet, adjuk hozzá a Knorr Házias zöldségleves alapot, keverjük el, és főzzük még öt percig, míg a hagyma teljesen puha nem lesz. Adjuk hozzá a tonhalat, és pároljuk, míg a szósz be nem sűrűsödik. Keverjük össze a kifőzött spagettivel és az apróra vágott petrezselyemzölddel.

Tálalásnál díszíthetjük nagyobb, szép zöld, friss petrezselyemlevelekkel.

Tipp: Kevés frissen aprított chilipaprikával vagy szeletelt olajbogyóval még érdekesebbé tehetjük.

Ha gyorsan valami finomat és táplálót szeretnénk, főként a szárnyasok húsa jön szóba, mivel ezek hőkezelési igénye jóval kevesebb, mint más húské, ugyanakkor táplálóak és könnyebben is emészthetőek is.

Pikáns csirkemellragu

Hozzávalók: 2 csirkemell, füstölt szalonna, kolozsvári vagy erdélyi szalonna, csemege uborka, 1 kisebb fej hagyma, bors, mustár, méz, citromlé

Elkészítése: A szalonnákat kockákra vágjuk, és saját zsírjukban egy serpenyőben kisütjük (a szalonna mennyisége körülbelül fele annyi, mint amekkora a

csirkemell mennyisége). Ha kevés zsírjuk van, kevés olaj adható hozzá.

Ha félig megsültek, hozzáadjuk a kockára aprított hagymát, és együtt pirítjuk tovább. A csirkemelleket csíkokra vágjuk, és hozzáadjuk a szalonnához, majd együtt pároljuk fedő alatt. Ha a csirkemell már megpuhult, hozzáadjuk a karikákra vágott uborkákat, majd az egészet zsírára pirítjuk. Ekkor ízesítjük kevés borssal, mustárral, citromlével és megkóstoljuk, kell-e sózni (én nem szoktam, a szalonna pont elég sós). Rizibizivel vagy tört burgonyával tálaljuk.

...és még egy érdekes és valószínűleg sikeres étel:

Rakott dödölle

(Kedves főszerkesztőnk különös figyelmébe ajánlva!)

Hozzávalók: 0,5 kg burgonya, 4 db tojás, 60 dkg liszt, 30 dkg kolbász, 2 dl tejföl, 1 közepes vöröshagyma, só ízlés szerint, 5 ek napraforgó olaj

Elkészítése: A burgonyát meghámozzuk, felkockázzuk, és felöntjük annyi vízzel, ami éppen ellepi. Meghintjük sóval és megfőzzük. Amikor megfőtt, nem szűrjük le, hanem a levében megtörtjük, lisztet adunk hozzá, hogy elég kemény legyen, de könnyen szaggatható.

A vöröshagymát meghámozzuk, felkockázzuk, és az olajon megdinszteljük. A dödölle felét egy olajjal kikent tepsibe szaggatjuk, majd a vöröshagymás olajjal meglocsolgatjuk.

A tojásokat megfőzzük, megpucoljuk, felszeleteljük és elosztjuk a dödöllén a kolbászkarikákkal együtt. A maradék dödöllét is rászaggatjuk, majd tejföllel meglocsoljuk, és 15 percig sütjük.

Túrótorta őzgerinchenben

(2 db őzgerinchez elegendő)

Hozzávalók: 6 dl tej, 1 csomag natúr zselatin (kék csomag – Horváth Rozi), 20 dkg Rama vagy vaj, 20 dkg porcukor, 1/2 kg túró, 6 cs. vaníliás cukor, konzerv gyümölcs (barack vagy ananász), babapiskóta

Elkészítése: A formákat folpackkal kibélelem. 4 dl tejben felfőzöm a zselatint. Néha keverek rajta egyet, aztán hagyom hűlni.

Közben robotgéppel habosra keverem a Ramát (vaját) 20 dkg porcukorral. Hozzáadok 2 dl tejet (jó, ha langyos, hogy ne csapja ki), a túró és a vaníliás cukrokat. Ezt összekeverem a félig kihűlt zselatinos tejjel. Ízlés szerint teszek bele gyümölcsöt. Beleöntöm a formákba. A tetejét ferdén kirakom babapiskótával. Egy napig hűtőben dermedtem. Másnap tálalásra borítom.

Leírni nehezebb, mint megcsinálni!

A bor ízlelgetése, az étkezések utáni kényelmes borozgatás nem tartozik ugyan a rohanós napok velejárói közé, ám lehet, hogy mégis szánunk egy kis időt arra, hogy koccintsuk egy sikeres nap után. Erre az esetre ajánljuk az egrí borvidék egy kiváló „termését”:

Juhász Rosé primőr 2013.

A Juhász Testvérek pincészete korszerű technológiájának köszönhetően friss, üde, reduktív rosé bort készített, mely rosét gyümölcscsel teli illat és ízvilág jellemez. Jó párosítás hal és fehér húsú ételekhez, könnyű fogásokhoz. Fogyasztását 9-10 °C-on ajánljuk.

Van boruk

Hálásan köszönjük a Jóistennek és a Szűzanyának

- ❖ Kentenich atyát, a Schönstatt mozgalom 100 évét és a szeretetszövetséget
- ❖ Tilmann atya útmutatását, tanácsait, szeretetét
- ❖ a jubileumi Kentenich vetélkedő elindulását és az abban részt vevő, ill. az azt szervező lelkes embereket
- ❖ a Kentenich Kisegyetem öt éves tartó munkáját és a gazdag diploma-munkákat
- ❖ az ifjúsági mozgalmainkat szolgáló budapesti közösségi helyet
- ❖ azokat a testvéreinket, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a kegyelmi tőkébe
- ❖ mindazok áldozatkész munkáját, akik elősegítik mozgalmunk működését
- ❖ a TECSENGŐ házaspárjait és nagylelkű munkájukat
- ❖ a vidám farsangi összejöveteleket
- ❖ azokat a szeretteinket, akik az örökévalóságban vannak
- ❖ a schönstatti családi tapasztalatokat jegyesoktatás keretében átadó családokat
- ❖ a jegyesoktatáson résztvevő, szentségi házasságra készülő párokat.

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát,

- ❖ hogy a centenárium évében családjaink elmélyüljenek Schönstatt lelkiségében
- ❖ hogy áldja meg Gertrud-Mária nővér áldozatos munkáját, kérjük számára a Szentlélek ajándékait és Kentenich atya karizmáját
- ❖ betegeinkért és az őket ápoló családtagokért
- ❖ testi, lelki és anyagi nehézségekkel küzdő családjainkért, hogy megélhessék a kánai menyegző csodáját
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeiket
- ❖ hogy az óbudavári központ működéséhez szükséges feltételek továbbra is biztosítottak legyenek
- ❖ hogy élővé tudjon bennünk válni a szeretetszövetség a hétköznapiakban is
- ❖ hogy mozgalmunk vezetőinek választása a Szentlélek vezetésével történjen
- ❖ hogy áldja és oltalmazza magyar hazánkat
- ❖ hogy a 11. családakadémiás évfolyam résztvevői örömmel végezzék feladataikat
- ❖ a 12. óbudavári családakadémiás évfolyamba jelentkező családokért
- ❖ hogy a régiók és családcsoportok megújuljanak, felfrissüljenek, és gyümölcsöző munkát tudjanak végezni
- ❖ hogy újabb családok találjanak rá a schönstatti útra
- ❖ hogy fiataljaink megtalálják társukat, akivel boldogan élhetnek.

ÓRIÁSI apróságok
(gyerekszój)

Fiam két éves volt mikor Budapestről vidékre költöztünk. Egy nyári reggel a nyitott ablaknál meghallotta, hogy kukorékol a kakas. Erre kisfiam megszólal:
– Anya, köhög a papagáj!

Épp az „ovi-boltban” rendezkedünk. Balázska kezében egy műanyag alma.
– Óvó néni, te láttál már „bomba almát”?

– Nem, de szerintem olyan nincs is.
– De van, mindjárt megmutatom! – és erre Balázs gyorsan kikeres egy piros, csúcsos almát a ládikából...

Egy gránátalmát!!!

Máté egy tortával jön haza a farsangról. A nagyok kérdezik tőle, hogy mi voltál a farsangon?

Erre Máté ujjongva: – GYŐZTES!

Barna szemfesték volt rajtam. Kishúgom, Anna (7 éves) nézi, nézegeti, majd megszólal: – Neked itt be van panírozva?

Ferivel beszélgetünk oviba menet:

- Hány idő van?
- Nyolc óra múlt öt perccel.
- Hú, az nagyon hideg!

2,5 éves kisfiam leejtett valamit ebéd közben, majd a fejét rázva megszólalt:– Anya nem tört el, csak kettő lett belőle!

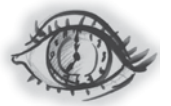
Zolinak (3 éves) vettünk egy játék bokszsákot. Ő vitte a pénztárhoz, el sem engedte a boltban. Hazafelé megkérdeztem tőle: – Tetszik?

Válasz: – Igen Anya, nagyon!

...kis szünet és megkérdi:

– Éés mi ez?!

Lottózsonglőrök

Egy apró, Óbudavár méretű írországi faluban valaki megnyeri a lottósorsolás főnyereményét. Jackie és Michael, a két öreg barát elhatározzák, hogy kiderítik, ki a nyertes. Meg is találják, ám az illető, Ned, nem tudja felvenni a nyereményét. A két barát úgy dönt, nem hagyják a nagy lehetőséget odaveszni. Ahhoz azonban, hogy tervük sikerülhessen, az akcióba az egész falut be kell vonniuk. Megküzdenek az önzéssel, a gonosz boszorkánnyal, csodás összefogással sikerül a terv. Szép példát láthatunk arra, hogyan viszonyuljunk a házastársunkhoz, ha olyasmit tesz, ami nekünk nagyon nem tetszik. Közben kiderül, miért motorozik egy meglett öregember pucéran, legyőzi-e a disznóbúzt az igaz szerelem, mikor szakad el végképp a húr...

Borús, szomorkás napokra ajánlom, egy szóval jellemezve: *szívmelengető* történet.

SCH hírek

2013. novemberétől **hat hétvégi program** volt Óbudaváron schönstatti családoknak, **két hétvégén** pedig záródokok időztek nálunk.

2013. végén a CSAK 10. évfolyama **Hála-napokat szervezett**, melyen több mint negyvenen vettek részt. Nagyon jó volt a hangulat, sokat adott a résztvevőknek. A szervezők szeretnék, ha a **rendszeres évszázó programmá válna** a kezdeményezésük.

A Helyi Vidékfejlesztési Stratégiák LEADER fejezetének végrehajtásához 2013-ban nyújtandó támogatások jogcím keretében **5 000 000 Ft vissza nem térítendő támogatást** nyertünk el a Diós ház bővítésére.

Decemberben két családuktól kapott a közösségünk egy-egy millió forint támogatást. Köszönjük szépen nekik ezt a nagy adományt. Köszönjük szépen mindenkinek az adományát, melyet a Schönstatt Központ fenntartásához, a Magyar Schönstatt Család tevékenységéhez nyújt.

Közeledik az adóbevallások ideje. Kérünk szépen mindenkit, akinek módjában áll, **ajánlja fel adója 1%-át a**

Családok a Családért Egyesület, adószám: 19265836-2-19, javára.

2014. januárjában **technikai zsinatot** tartottunk a házigazda házaspárok, a Családakadémia vezetői, az egyesület és az alapítvány vezetői, és több terület felelősei részvételével.

A 2013. évi családnapokat értékeltük, a tanulságokat figyelembe véve terveztük a 2014. évi családnapok lebonyolítását.

Szó esett **Tilmann atya** tárgyi emlékeinek méltó elhelyezéséről és a főépület elnevezéséről.

Schönstatti könyvtár létrehozásáról, árnyékot adó fák ültetéséről is beszéltünk.

A Jubileumi Munkacsoport képviselői beszámoltak az ünnepi terveikről. Kiemelt **rendezvény** lesz **július 5-én**. Szűkebb körű rendezvény pedig **október 18-án**, egy időben a schönstatti eseménnyel.

Készülő kiadványokról esett szó. Megjelenik az Előadói kézikönyv, Jegyes oktatóknak és jegyeseknek szóló kiadvány és egy interjú kötet a Gódány házaspárral.

2014-ben több **tematikus hétvégét szerveznek** a Magyar Schönstatt Család különböző közösségei:

- Szeptember 5–7-ig 45+ néven régebben fiatal házaspároknak családnap
- Szeptember 19–21. tematikus hétvége a családnapokról lemaradtaknak is
- December 29. – január 1. Hála-napok

Az óbudavári régió szervezi a **2014. március 29-én a kápolna ünnepet**, mely ténylegesen búcsú lesz a jubileumi évben a pápa által a schönstatti kápolnában engedélyezett teljes búcsú miatt.

A rendezvényekről információt a www.schoenstatt.hu honlapon, vagy az iroda@schoenstatt.hu e-mail címen lehet szerezni.

A Diós ház hátsó kertjében elültetésre kerül 18-20 gyümölcsfa, egyik családuknak adományként.

Megkezdődnek a képzőház külső lépcsőjének áthelyezési munkálatai.

CSAK 10. küldetésünnep

2013. november 16-án a Családakadémia 10. évfolyamának küldetésünnepére gyűltünk össze a pusztaszabolcsi Szent Imre templomban. A 10 órás szentmisét Spányi Antal megyés püspök úr celebrálta.

Püspök atya a prédikációját azzal a gondolattal vezette be, hogy a Székesfehérvári egyházmegyében megpróbáltak nagy hangsúlyt fektetni arra, hogy megvalósítsák, általánossá tegyék nem csak az egyházmegyében, hanem azon kívül is az első magyar szent család tiszteletét.

„Széthúzás és pogányság, a keresztény család eszményének lejárata, a másikkal nem törődő és a másikat magára hagyó önzés, a senkit nem tisztelő

önmagunknak élés nagyon is általános, nagyon is jellemző mai világunkban. De sikerült szentté válnia 1000 évvel ezelőtt Istvánnak, Gizellának, Imrének, és sikerült az ezer év alatt ki tudja, még hány és hány családnak. Miért ne sikerülne nekünk is?”

A szent magyar királyi családot „összetartotta az imádság, az egymás iránti szeretet, egy elfogadott küldetés, amelyet vállaltak lélekben, szívben, és amelyhez hűségesek akartak maradni. Így egymást is erősítve, az imádságból erőt nyerve, képesek voltak hordozni azokat a kereszteteket, amelyekből számukra bőséggel kijutott.”

Püspök atya a beszédében végül családjaink küldetésére hívta fel a figyelmünket:

„Úgy kell élni, hogy a család tagjai tudjanak példát mutatni, hogy olyan életük legyen, amelyre fel lehet nézni. És kell, hogy a család tagjai egymásra valóban felnézzenek, hogy lássák meg a családtagok egymásban azt az egészen sajátos, különleges ajándékot, értéket, amelyet Isten bennük rejtett el, és amelyet rajtuk keresztül akar a többiekkel megosztani. Kell, hogy megtaláljuk azokat az erőpontokat, ahol az ember, a család megtalálja a támaszát. Közösségben, a lelkiületben, a lelkiiségben, a lelki vezetőben, az imádságban, és természetesen abban, ami az első magyar szent

királyi családot is jellemezte: hogy nem elvontan, hanem roppant tevékenyen éltek a szeretetük által. Ilyen családokra van szüksége ma is a világnak.”

„Arra van szüksége ma is a társadalomnak, amit a kereszténység tud nyújtani. ... Úgy gondolom, hogy az első szent, magyar, királyi családról elnevezett Családakadémiának, mely a schönstatti mozgalomból nőtt ki, valami hasonló a küldetése. Szívből kívánom, hogy ezt a küldetést ne csak vállalják, hanem örömmel teljesítsék. Ne csak elinduljanak az úton, hanem az utat végigjárják. Ne csak egymásra vigyázzanak, hanem valóban kovásszá, világító jellé, rossztól megóvó sóvá legyenek ebben a világban.”

A szentmise végén Püspök atya átadta Andai Zsolt és Anikó, Ágoston Kolos és Andrea, Bogdányi Gábor és Marcsi, Dancsok Tamás és Dancsokné Fóris Edina, Farkas Sándor és Gyöngyvér, Soós Viktor és Soósné Dezső Zsuzsanna, Tempfli László és Tempfliné Sal Erzsébet házaspároknak a diplomákat.

A szentmise utáni agapén örömmel tekintettünk vissza a két év szép pillanataira egy rövid vetítéssel. A képzés során átélt élményeinkről örömmel beszélgettünk Püspök atyával, rokonainkkal, barátainkkal. Öröm volt azzal a tudattal búcsúzni, hogy sokan vagyunk, akiknek fontos a szent, magyar, királyi család példája, akik szeretnénk küldetésünket megvalósítani.

Szilvi és Laci

Miért jó a CSAK?

- ...CSAK azért, mert megerősített hivatástudatunkat
 - ...CSAK azért, mert megerősítette házasságunkat
 - ...CSAK azért, mert átmozgatta lelkünk állóvizeit
 - ...CSAK azért, mert forrássá lett saját magunk és reméljük, általunk mások számára is
 - ...CSAK azért, mert időről időre ráirányította figyelmünket házasságunk fejlődésének lehetséges területeire
 - ...CSAK azért, mert rendszeresen alkalmat teremtett a házastársi beszélgetésre
 - ...CSAK azért, mert hasonló helyzetű házaspárokat, családokat adott mellénk, akik elkísértek minket a tanulás útján
 - ...CSAK azért, mert barátokra leltünk
 - ...CSAK azért, mert találkozóinkon keresztül gyerekeinket is megérintette Schönstatt lelkülete
 - ...CSAK azért, mert gyerekeink is barátokra találtak egymásban
 - ...CSAK azért, mert elmélyítette Schönstatttról való ismereteinket
 - ...CSAK azért, mert előbbé tette a Szűzanyával való kapcsolatunkat
- Ha szeretnél te is ilyen élményeket, vágj bele! Családakadémia 10+**

2014 szeptemberében indul a Családakadémia családtréner képzésének 12. évfolyama óbudavári helyszínnel.

Minden érdeklődő jelentkezését szeretettel várjuk a következő e-mail címen: info@csaladakademia.hu

*Szilvi és Laci
elnök-házaspár*

Kedves Fiúk, kedves Szülők!

Természetesen idén is sok szeretettel várunk minden korosztályt hagyományos nyári, nomád fiútáborainkba. Régi motorosokat és zöldfülű újoncokat egyaránt. A hangulat garantált, a társaság remek, a sátrak a régiak, a vizes árkot még mindig meg kell ásní, és a tűz sem fogja magát őrizni! Akik már jártak nálunk, reméljük, idén is visszatérnek barátaikkal, akik pedig még nem, azok bátran érdeklődjenek táborvezetőinknél vagy az ismerős családoknál!

Felső tábor: június 28. – július 5. Pula, táborvezető: Horváth Gergely (gergely28@freemail.hu)

Alsós tábor: július 6–12. Pula, táborvezető Palásthy János (nlajospj@gmail.com)

Az eddigiektől eltérően a Felső táborzárás, valamint az Alsós tábornyitás a július 5-i Jubileumi ünnep keretében lesz Óbudaváron.

Középiszkolás tábor: július 21–30. Kis-hajmás, táborvezető: Csermák Péter (peter@schoenstatt-patres.org)

Döglesztő: augusztus 4–9. táborvezető: Bartal Miklós

A táborok előtt, mint mindig, most is lehetőségük lesz találkozni a fiúknak az Óbudavári Fiúhétvégén.

A táborra és a hétvégére jelentkezni egyaránt a fiuk.schoenstatt.hu honlapon lehet. A tábori jelentkezés határideje **június 15.**

A táborokkal kapcsolatos bármilyen egyéb információval kapcsolatban nyugodtan keressétek Ther Péter Pált (therpalko@gmail.com), a táborok főszervezőjét!

Végül egy kis kedvcsináló:

Szeretettel hívunk és várunk a következő lánytáborunkba!

Helyszín: Celldömölk, Római Katolikus plébániai kolostor épülete

Időpont: 2014. 08. 03. 16⁰⁰-tól – 2014. 08. 09. 11⁰⁰-ig

Korosztály: 9–12 éveseket várunk

A tábori díja: 18 000 Ft/Fő

Utazás: busszal, vonattal vagy autóval is lehetséges.

Ha testvérek jönnek, azt jelezzétek!

Ez a díj a heti szállást, étkezéseket, és a programok fedezetéül szolgál.

Aki szeretne, hozhat lekvárt, kolbászt, zöldségeket, gyümölcsöket. Jelezzétek előre!

Jelentkezési határidő: 2013. 06. 30-ig vagy 30 főig

Fizetés módja:

1. Bankszámla szám: CIB bank
10700062-66959427-51100005
(magán számlaszám Mamzié)
Közleményben a lányok teljes nevét írjátok!
2. Vagy a helyszínen készpénz.

További kérdésekkel bizalommal forduljatok:

Kocsispéter Edit (Mamzi)
kkocsispeteredit@gmail.com
06/30/482-9132

Gregorich Zsófia zsoofa@gmail.com
06/70/379-5902

A további lánytáborok időpontjai:

- 13–15 évesek: jún. 29. – júl. 5
 - 16–18 évesek: júl. 13–19
 - 18+: júl. 6–12.
- Jelentkezni Csabai Barbidónál (csabai.barbara@gmail.com) lehet.
- Az idén **Jubileumi kislánytábor** lesz Epölbén 7–9 éves kislányok számára Schumicky Ildikó vezetésével, aug. 10. 18.00 – aug. 15. 15.00-ig. A hét szentje Kentenich atya lesz. Jelentkezés: schumicky.ildi@sch-ps.hu címen.

Istenem, most már így maradok?

Második rész

Az alábbiakban egy olyan házaspárral olvashattok riportot, akiknek sokáig kellett várniuk egymásra. A feleség 38 éves volt, a férj pedig 40 felett, mikor összeházasodtak. Az Oázis előző számában arról olvashattunk, hogyan bírták ezt a hosszúra nyúlt várakozást, hogyan tudtak megszakítani olyan kapcsolatot, ami nem volt igazán jó. Ebben a részben az egymásra találásukról mesélnek.

Kérdő: Volt olyan pillanat, amikor arra gondoltatok, hogy hát most már, Uram, így maradok?

Feleség: Igen, és akkor elvállaltam minél több programot, szervezést, segítséget a plébánián. Tizenkét évig egyháztanács tag is voltam. A szavazáson mindenki 100-200 szavazatot kapott, én pedig 500-at. A Jóisten megmutatta, hogy azért „kellek nekem”. Lehet, hogy

nem úgy, ahogy te akard, de kellek. Regnumba jártam, de ott is már majdnem mindenki megházasodott. A plébános atyám benevezett római katolikus társkereső hétvégére, ellökdösött, hogy oda menjek még el. Mondtam, hát jó, ez az utolsó alkalom, 38 évesen kipróbálom. Lesz egy hétvégém, amikor végül is fiúkkal, lányokkal együtt leszek. Itt ismerkedtünk meg, itt találkoztunk először. Római Katolikus Társkereső (RKT) a neve, a lényege, hogy 25–45 éves korig egyházilag szabad állapotú lányok és fiúk ismerkedjenek.

Férj: Múzeumlátogatás, kirándulás, célzott programok, játékok, ahol valamilyen szinten kapcsolatot kellett teremteni másokkal. Ez az alkalom, amikor találkoztunk, egy háromnapos hétvége volt.

K: Volt előtte ilyen próbálkozásod?

Feleség: Nem, semmi.

Férj: Ez nem úgy társkereső, hogy feleséget keresek, hanem az ember elmegy kirándulni, ahol el tud beszélgetni másokkal. Aki hitében hű társat keres, annak a mai kor divatos találkozóhelyei teljesen alkalmatlanok. A szórakozóhelyek nem arra vannak berendezkedve, hogy a kulcsín mellett a belbecset is mélységében meg lehessen ismerni a másokban. Az egyetemen rátalálhat valakire véletlenül az ember, de azért világnézetileg teljesen vegyes ott a társaság, tetejébe általában nem is egyenlő a nemek aránya. A mai világban az a probléma, hogy mindenki a szőke herceget, ill. a 90-60-90-es méretet keresi, ami nem létezik, de ez folyik a médiából.

K: És te hogy keveredtél a katolikus társkeresőbe?

Férj: A Szent Anna templomban láttam egy plakátot. Két-három éve rendszeresen jártam kirándulásokra, programjaikra. Inkább az volt a probléma, hogy mindig azt mondták a lányok, köszönik szépen, nem kérnek belőlem.

Feleség: Szerencsére!

Férj: Kezdtém úgy érezni, hogy tökéletesen alkalmatlan ember vagyok, nem kellek senkinek. Ilyenkor az ember lejjebb ad az igényeiből.

K: Hogy lehet egy ilyenre elmenni?

Férj: Ha úgy indul el az ember, hogy minden áron valakit akar, akkor az veszett fejsze nyele. A görcsös próbálkozásból ritkán lesz jó eredmény.

Feleség: Nagyon sok ismerkedős játék volt, mindig mással és mással lehetett így kapcsolatba kerülni. Nem túl sokat aludtunk az alatt a három nap alatt, még evés közben is állandóan ismerkedtünk.

Férj: Megérkezéskor az volt az első feladat, hogy keress olyat, aki tud sólisztgyurmát készíteni. Persze ilyenkor aztán más is szóba kerül, hogy hívják, mit dolgozik...

Feleség: A férjem hozzám jött oda, tőlem kérdezte meg, de nem is emlékszem rá, mert nagyon sok fiú volt ott. Én persze tudtam a választ.

Férj: Másnap játszottunk valamit, amihez játékszabályt osztottak, de nekem nem jutott. A feleségem ismerte a játékot, és ideadta a papírját. Bárkinek odaadta volna, én meg bárkitől elfogadom, de azért ennek volt az eredménye, hogy az esti imánál mellé ültem.

Feleség: Taizei zene szólt, nem ének, csak zene, és gyertyákat raktunk le a házi oltárnál. Úgy éreztem, hogy édesapa lelke ott van. (A feleség édesapja ekkor már jó pár éve meghalt. – a szerk.) Utána odaült mellém egy fiú. Elkezdtünk beszélgetni, hogy milyen zenét szeretünk. Azután következett a buli, inkább körtáncok voltak, nem páros. Vasárnap pedig randis játék: válassz ki négy-öt fiút, és beszélj meg velük a találkozót,

különböző szituációkban. Mindenki kapott egy induló témát, amivel kezdhetne.

Férj: Bizonyos szempontból egy hozzáánk való párt teremtett nekünk a Jóisten, de a mi szempontunkból ez nem azt jelenti, hogy az csak egy lehet, mert nem csak egygel illik össze az ember. Nem egyet kell megkeresni, hanem egy olyat, akivel jól összeillik.

K: Na és ki kerestett kit?

Feleség: A randit már úgy irányítottam én is, hogy Ádám az öt fiú között legyen, akiket rövid időn belül meg kellett szerezni, így futni is kellett érte. De ő is jött hozzám. Sokan rögtön nyomultak, de hál' Istennek volt neki egy kis szabadideje.

Férj: Ebéd előtt megkérdeztem, hazavihetem-e, mivel én autóval voltam. Mondta, hogy van már valaki, aki elviszi...

Feleség: Volt egy fiú, akivel addig nem is beszéltem az egész hétvégén, ő mondta, hogy szívesen elvisz. És képzeljétek el, a világ legborzalmasabb szélsőséges fiúját fogtam ki. De olyanokat mondott... alig vártam, hogy kirakjon a kocsiából. Ez október első hétvégéjén történt.

Férj: A neveket és címeiket a szervezők szétküldték úgy, hogy a fiúknak az összes lányt és a lányoknak az összes fiút. Ez jó dolog, mert föl lehet venni a kapcsolatot, ugyanakkor e-mailen nem lehet igazán zavarni az embert.

Feleség: Eltelt egy kis idő, jött október 23-a. Sokat gondolkodtam azon, hogy hogyan írjak. Ne érezze azt, hogy rámenős vagyok, végül is csak haverkodni akartam vele. Azt írtam, hogy: Szia! Remélem, jól telt az október 23-ai hétvégéd. Sajnálom, hogy nem tudtam veled hazautazni, mert az a fiú... ilyen meg

olyan volt... Valami kérdéssel fejeztem be, de ez teljesen véletlen volt. Azután később rádöbentett az uram, hogy kérdéssel kell befejezni, hogy legyen válasz. Megírtam azt a levelet. Ez volt életem első e-mailje. Nem jön a válasz, eltelik egy nap, két nap, egy hét, két hét, mondom, jó, hát akkor ennyi, akkor majd megnézem, hogy még milyen fiúkat írtam fel. Egyszer csak jött... két és fél hét után...

Férj: Nem tudom pontosan, de...

Feleség: Én tudom! És akkor kaptam egy olyan levelet, hogy: „Szia! Nagyon resteltem, de nem vagyok Jókai, hogy regényeket írjak, de volt egy nagy munkám, és hát emiatt...”, mint kiderült, nem volt számítógép közelében sem, hogy válaszolni tudott volna.

Férj: Voltam, csak ugye az ilyen levelet át kell gondolni... Mert amikor valaki egy ismeretlen embernek ír, egy potenciálisan leendő kapcsolatról van szó, azt azért meg kell fontolni. Az nem olyan, mint mikor az ember a haverjának küld levelet. Így elkezdtünk levelezni egymással néhány naponta. Akkor ez még olyan puhatolódzás volt, hogy milyen a másik. Tudtam, hogy az orgonazenét szereti. Valamelyik levélben fölvettem – a Jóisten csodálatosan működik –, hogy velünk szemben a kapucinus templomban ingyenes orgonakoncertek vannak vasárnap esténként. Erre minden különösebb következmény nélkül el lehetett hívni.

Feleség: És előtte sétálni a Várban? Ez is benne volt abban a levélben. A lehető legvacakabb idő volt, szitált az eső, ködös, nyirkos hideg volt. Megjelent egy vacak, zöld, bojtos sapkában... egy világ omlott össze bennem! Megvan ez a sapka ma is...

Férj: Egyébként funkcionálisan nagyon jó sapka. Egy fiú ugye nem elegáns akar lenni, a sapka akkor jó, ha nem fázik alatta a füle.

Feleség: Hát rajtam meg semmi nem volt. Én nem szeretem a sapkát. Esernyőm se. Borzasztó volt... Advent harmadik vasárnapján volt egy vásár és gyertyagyújtás. A színpadon készültünk fellépni énekkel, verssel. Aznap nagyon rosszul voltam, nagyon fájt a gyomrom. De hát tudtam, hogy szerepelni kell, utána megyek koncertet hallgatni a férjemmel, aki még előtte kijött hozzánk. Én annyira rosszul voltam, és annyira hideg volt, hogy kértem, menjünk be az előadás után a sekrestyébe, hadd melegedjek egy picit. Utána még volt egy kis időnk, beültünk egy teát inni a sekrestyébe, ott megismerkedett pár barátommal, és úgy mentünk át a koncertre. De ugye a lányoknak utána WC-re kell menni, hosszú volt a koncert...

Férj: Jött a következő sztori. Ötven méterre lakunk a kapucinus templomtól. Mondtam, jöjjön föl.

Feleség: Ha ezt tudtam volna! A harmadik koncert után derült csak ki, hogy ott lakik.

Férj: Addig nem ajánlottam föl. A feleségem bemutatása a szüleimnek nagyon érdekes helyzet volt. Semmi rákészsülés. Ha nem vitt volna a sekrestyébe, valószínűleg nem ajánlom föl. Az már kiderült számomra, hogy ő eléggé frontember, az interneten rákerestem a nevére, és megtaláltam a szavazásnak

a végeredményét... Így mutattam be a szüleimnek.

K: Hogy mutattad be?

Férj: Nem emlékszem. De ebből látszik, hogy a kapcsolatunk lépésről lépésre magától fejlődött, nem nagyon csináltuk, nem erőltettük. Már valamit érezhetett, mert ajándékba az egyik saját kedvenc orgona cd-jét kaptam tőle.

Feleség: A férjem egy albumot adott.

Készített egy naplót attól a hétvégétől kezdve, amikor megismerkedtünk, okt. 8-tól: egy mottó, az e-mailek, sms-ek, amiket váltottunk. Aztán december 26-án anyu meghívta ebédre.

Férj: Ebéd után elmentünk moziba, utána beültünk valahova beszélgetni. Olyan három-három és fél órát, az nagyon mély volt. Magamban eljutottam odáig, hogy most tisztázni kell, elfogad-e ez a lány, vagy sem. Érdemes-e tovább építeni ezt a kapcsolatot, vagy nem? Azt mondom, hogy huszonöt éves korig, ha hosszan járnak együtt, az kell a személyiségfejlődéshez, akár több év is, hiszen még tanulnak esetleg. De harminc fölött, ha valaki egy év alatt nem tudja eldönteni, valaki hozzá illik-e vagy sem, akkor ne kísérletezzen tovább. Sok mindent elmondtunk egymásnak, és ez lökött egyet a kapcsolaton. Attól kezdve elég sokáig mindennap találkoztunk.

Feleség: Kirándulni is jártunk. Sokat beszélgettünk. A végén nem akaródtott hazamenni, s így kimentünk a Dunaparra. Ott megosztottunk mindent egymással, volt még sütemény, szend-

Megjelent egy vacak, zöld, bojtos sapkában... egy világ omlott össze bennem!

vics, a férjem meg adott mandarint, mert még tartanom kellett a diétát. Négy-öt évvel ezelőtt kiderült, hogy kettes típusú cukorbetegségem van, és attól vagyok olyan kövér. Szigorú diétát kezdtem tartani, és így lefogytam 23 kg-ot, akkor ismerkedtünk meg. A férjem azt mondta, ha akkor ismer meg, amikor még kövér vagyok, akkor nem biztos, hogy úgy néz rám. Most is ilyen vagyok...

Férj: Ez is benne van abban az igen-ben.

Emőke: Azért majd igyekszem... Ott, abban a piszok hidegben, ott kérted meg a kezemet.

Férj: Ott neveztelek Enikőnek.

Emőke: Azt mondta: Enikő, leszel a feleségem? Mondom, most vagy valaki más csaj van az életében, vagy annyira szerelmes... Szegény olyan lelki beteg volt napokig!

Úgy éreztem, hogy ez nem is annyira szerelem, hanem egy nagyon mély kapcsolat, főleg hitbélileg. Mondjuk levert a víz, hogy márciusig nem csókoljuk meg egymást. Három hónapig semmi! És fantasztikus, ezt mindenkinek ajánlom, annyira nagy gyümölcs volt! Márc. 25-én az az első csók, és utána a fokozatosság a testiségben is. Tisztán férjhez menni és tisztán megnősülni. Sokan mondták, hogy öregek vagyunk, főnököm állandóan azzal jött, hogy kipróbáltam már a leendőbelimet? Mondom: Egy: közöd hozzá? Kettő: engem nem úgy neveltek. Három: hadd döntssem el én, hogy kit próbálok ki, meg kit nem. Sokan más-hogy állnak ehhez a témához, de nálunk a fokozatosság keményen megvolt, és meg is lett a gyümölcse. Előtte úgy csókolóztunk, hogy az orrunkat összedörgöltük, mint az eszkimók. Sokan

kérdezik, hogy mivel a házasságkötés kitolódott harminc év fölé, el lehet-e várni, ki lehet-e bírni addig tisztán?

Férj: Nehéz. Nekem az egyik legnagyobb problémám a testem fölött való uralkodás volt. Érdekes módon, mikor a feleségem megjelent, annak ellenére, hogy nem volt köztünk semmilyen testi kapcsolat, sokkal könnyebb volt.

Feleség: Ennek ellenére olyan heves volt... Az Oroszlános Udvar a számítógépünk háttér képe, mert ott történt az első csók.

Férj: Elkezdtünk tervezgetni nyár végére, ősz elejére az esküvőt. Innen már eléggé úgy tűnt, hogy össze fogunk házasodni. Voltak aranyos történetek. A Szent Annában húshagyó kedden mindig fölhúzzunk egy leplet az oltár szoborcsoportja elé. Ez az én reszortom már tíz éve. A feleségemnek szoltam, hogy hétfőn ezt meg kell csinálnom, akkor érek rá erre.

Feleség: Édesapa is mindig segített a templomban. Elmentem én is, s mikor fölmásztam a szobrok fölé, eszembe jutott, hogy „Úristen, ez a férfi is olyan, mint az apu. Ez is mindig itt van a templomban, ha segíteni kell – de jól bele-nyúltam. Apa, jó fiút küldtél le nekem!”

Férj: Ilyenek is mutatták, hogy menyire egymásnak lettünk teremtvé.

Feleség: Megérte várni!

Férj: Nekem az volt a nagyon rossz érzés, hogy nem kellek senkinek, selejtes ember vagyok.

K: Hogy tudtál ezen túllépni? Hogy nem savanyodtál be?

Férj: Én a munkámban kiteljesedtem, ez sokat segített. Az értéktelenség érzése néha rátör az emberre, ezért fontos, hogy

valahol hasznossá tegye magát. Erre való a közösségek. Nagyon nehéz a mai világban ismerkedni, mindenki egyből a testiséget és a külsőt nézi, holott ez jórészt a belső és közös értékekről szól. Volt egy nehéz döntés, mikor megtudtam, hogy a feleségem inzulin rezisztens, és vagy lesz babánk, vagy nem. Szóba került az is, hogy mit szólok az örökbefogadáshoz.

Feleség: Édesapám mindig mondta, hogy azzal is számolni kell, hogy a Jóisten nem ad nektek gyereket. Természetes volt, hogy ezt meg kell beszélni.

Férj: Egyformán kell erről vélekedni. De ebben is hamar megállapodtunk.

Feleség: Szerencsére áldás van a házasságunkon, ma már két kicsi gyermek szülei vagyunk.

K: Köszönjük szépen a beszélgetést!

Gyermekek terhei

Jó dolog volt keresztény nagycsaládban felnőni. Nem is cserélnénk el semmivel azt a gyermekkort, ahol már csecsemőként megkereszteltek minket. Szinte anyatejjel szívtuk magunkba a hitet, a liturgiát az esti közös imákban vagy a misékben, a közösségi létet a több testvér körében. Megfizethetetlen kincs. Mások is észreveszik rajtunk, hogy eltérünk az átlagtól, hiszen később egyetemen, munkahelyen megjegyzik: „Lát-szik, hogy nagycsaládban nőttél fel!” vagy: „Te olyan izé...vallásos vagy, vagy mi? Aha, gondoltam.”

De azért valljuk be, előfordultak olykor kellemetlen vonásai is ennek a létformának. A lemondásokkal már rögtön a gyermekkorban találkozunk kellett. Íme néhány jellegzetesség a keresztény, nagycsaládos gyermekek terheiről:

– Csak egy Túró Rudi jár.

– Tízóráira anyu neked biztos, hogy nem vékony nutellás kenyeret, vagy kakaós csigát csomagolt, hanem jó vastag héjú májkrémes kenyeret, extra nagy szelet paprikával. Desszertnek pedig almát.

– Kólát csak vendégségben iszol.

– Az esti misére járás csak a nagyobbak kiváltsága, 16 év alatt kötelező felkelni vasárnap délelőtt.

– Ha névnapj szúrra kapsz meghívót, és ezen felbuzdulva te is akarsz a névnapodon bulit tartani, a szülők és az idősebb testvérek felváltva röhögnek ki.

– Ha szúrra vagy hivatalos, biztos a te anyukád jön érted a leghamarabb, hogy ne zavarod sokáig a barátod szüleit.

– Lelkigyakorlatra viszont elsőként érkeztek, és csak Óbudaváron tudod meg, hogy a jófej srácok szülei csak holnap jönnek.

– A gyerekvigyázókat el kell viselned. Ők a jófejek, mert eljöttek.

– Ha színházba mentek családotul, és megkívánod a büfé rózsaszín mignonjait, krémeseit, majd megkéred anyuéd, hogy vegyenek valamit a büfében, a következőket hallod: „Hál’ Istennek nem felejtettem el otthon zsömléket készíteni, így van egy-kettő a táskámban.” És előhúz egy vaskos darabot, amit jól ismersz a tízórai szünetről...

– Ha kinyitod a hűtőt és még van benne kaja, jó napod van.

– Pikáns vicceken a szüleid nem nevetnek, mert az ilyenekkel nem viccelünk.

– Ledöbbsz, ha vendégségben vagy, és a házigazda gyereke két kanál után nem kéri a spenótját és már eteti is a süteményt.

– Ha a nagyszüleidtől túl sok pénzt kapsz, és ezt észreveszik anyuéd, akkor bizony elkérik, mert te úgy is csak butaságokra költenéd. Így megint nem lesz otthon kóla...

– Neked lesz utoljára saját telefonod az osztályban.

– A hátizsákod biztos nem márkaboltból kapod, hanem örököled az idősebb testvérektől. (Aki akkor kapták ezt, amikor apu egyszer teletankolta a kocsit és a benzinkutasok ezt vágta hozzá ajándékba.)

– Az osztálykiránduláson addig vagy büszke a zsebpénzedre, amíg fel nem szállsz a buszra, és nem konstatárod, hogy a többiek mennyit hoztak.

– A te anyukád biztos nem fog miniszoknyában és túsarkúban, karika fülbevalókkal jönni a szülői értekezletre.

– A fürdőszoba előtt sorban állás van, de a sorrend változtatható életkortól függően. (Ha a legkisebb vagy, megszívta.)

És még sorolhatnánk gyermeki létünk komoly terheit és megpróbáltatásait. De persze nem felejthetjük el, hogy ezt a világ minden kincséért sem cserélnénk el semmivel!

(És persze az sem véletlen, hogy anyukádnak mutatod meg először az elkészült cikket.)

Interjú a lány- és a fiúmozgalom vezetőivel

Hogyan találkoztatok Schönstattal, és milyen élethelyzetben vagytok most? Csabai Barbidó: – Én 2000-ben voltam először a szüleimmel családnapon, és attól kezdve jártam le Óbu-

davára éveken keresztül. Aztán volt egy kis szünet, és Klára Mária nővér beöltözése óta vagyok ismét aktívabb. Jelenleg logopédiát tanulok, most fogok végezni az egyetemen, szakdolgozatot írok.

Bartal Miklós: – Sziasztok, én Bartal Miklós vagyok. Igazából a családomon keresztül már gyerekkoromban megismerkedtem a Schönstattal, és azóta jártam, járok táborokba. Így kerültem bele a vezetőségbe is kicsit később, és hát most hogy, hogy nem, én lettem az elnök ebben az évben.

Mikor és hogy lettetek a schönstatti fiú- és lánymozgalom vezetői és milyen érzésekkel tölt el ez benneteket?

Miklós: – A tavalyi évben egy félévet kint töltöttem Chilében, ahol többnyire a Schönstatt mozgalommal foglalkoztam, táborokba jártam, illetve az ifjúsági életben vettem részt. Próbáltam tapasztalatokat szerezni, illetve megfigyelni, hogy ott kint hogyan csinálják. Nagyon élő mozgalmuk van, jó példa lehet számunkra. Ebből kiindulva ez év augusztusában választottak meg a fiúmozgalom elnökének. Igyekszem elődeimhez méltó módon végezni ezt a hálás feladatot, és próbálom a kint szerzett tapasztalataim alapján is építeni a mozgalmunkat.

Barbidó: – Klára Mária nővér beöltözésén, Schönstattban fogalmazódott meg bennem az, hogy én is szeretnék tenni valamit a lánymozgalomért. Amikor visszajöttünk, egyre aktívabban próbáltam részt venni a közösségi életben, és segíteni az akkori vezetőnk, Dalmadi Anna munkáját. A lánytáborban ő jött oda hozzám azzal a kérdéssel, hogy lennék-e majd a következő évben a lánymozgalom vezetője. Elgondolkodtam rajta, hogy tudnám-e ezt a feladatot vállalni, lenne-e elég időm rá. Végül úgy döntöttem, megpróbálkozom vele, így tavaly szeptemberben átvettem Annától a vezetést. Azóta igyekszem jól irányítani a moz-

galmat, a lányoknak megteremteni azt a légkört, azokat a lehetőségeket, amik akár Schönstattban, akár másik ifjúsági központokban, külföldön megvannak. Próbálom átadni Schönstatt lényegét.

Mit láttok mint vezetők, mi a legnagyobb könnyebbség a mozgalomban, és mi a legnehezebb?

Barbidó: – Hát ez jó kérdés! A legjobb dolog látni a lányokon a lelkesedést, hogy nem csak néhányan vagyunk, akik szeretnének tenni a mozgalomért, hanem egyre többen. Akár a táborokban, akár a csoportokban egyre több fiatal érint meg a Schönstatt, és akar tenni valamit. Ez megnyilvánul abban is, hogy egyre több helyen, egyre több városban alakul schönstatti lánycsoport, illetve hogy az ő vezetőik is nagy lelkesedéssel vesznek részt a mozgalomban és viszik a lányokat lányhétvégékre, egyéb programokra. A legnehezebb talán, hogy vannak időszakok, amikor mindenkinek fontosabb lesz más személyes dolga, például az iskolával kapcsolatban, és emiatt Schönstatt kicsit háttérbe szorul. Ezekben az időszakokban nem minden működik elsősre úgy, ahogy az ember szeretné. Nehéz elfogadni, hogy vannak

dolgok, amikre várni kell, amik időigényesek, és nem minden történik meg azonnal és úgy, ahogy szeretném, talán ez a legnehezebb. Kivárni türelemmel.

Miklós: – Az a legjobb érzés, amikor aznap lefekszem, hogy véget ért a tábor. De a viccet félretéve, tényleg nagyszerű, amikor a srácokkal egy-egy táborban közösen dolgozunk és alkotunk valami szépet, valami jót, és példaképként tekintenek ránk. Érdeklí őket a véleményünk, kérdeznek, keresnek minket. Ez mind jó érzés, mert valami olyasmit sejtet, hogy számukra jelent valamit az, amit mi elértünk. Azok, akik vagyunk, nekik jó példakép, az nekik egy cél. A legnehezebb a fiúmozgalomban talán az, hogy nagyon centralizáltak vagyunk, szinte csak Budapestre koncentrálódunk, és nagyon-nagyon nehezen tudunk más városokba eljutni. Ez azért van, mert az összes vezető itt egyetemista, számunkra nagyon nagy energia lenne más helységekbe elutazni rendszeresen. Igazából arra volna szükség, hogy valaki állandó jelleggel ott éljen, és felügyelje, dolgozzon a mozgalomban, csoportot indítson. Egyelőre még nem éret erre a helyzet.

Milyen terveitek vannak a mozgalommal kapcsolatban egy-két éven belül?

Miklós: – Nálunk ebben az évben lesznek újítások kicsit „program-ügyileg” is, kicsit személyekben is. Szeretnénk több felnőttet bevonni a mozgalmunk irányításába, mert úgy tapasztaltuk, főleg a táborok vezetésénél, hogy szükség van a tekintélyre. Ez a legtöbb esetben az apukák jelenlétét igényli, minket inkább partnerként kezelnek a fiatalok. Ennek érdekében a fiúhétvégén egy kisebbfajta szülői értekezletet fogunk tartani, amire

minden kedves apukát, vagy leendő táborozót és apukáját várjuk. Szeretnénk, hogy kicsit megismerhessék a résztvevők, mi zajlik a táborokban, mivel foglalkozunk, mit hogy szeretnénk csinálni, hogy ebből ők is tanuljanak, lássák, kire és hogyan bízzák a gyerekeiket a nyáron. Talán egyfajta bizalmi légkör kialakítását segíthetjük elő ezzel. Illetve fogunk tartani egy apa-hétvégét, ahol pedig kizárólag az lenne a cél, hogy az apukák pihenjenek és jól érezzék magukat, megismerjenek minket egy kicsit jobban, és megtapasztalják azt, hogy tényleg jó dolog, amit csinálunk, és hogy érdemes közénk küldeni a gyerekeiket.

Barbidó: – Nekem az a célom, hogy a már meglévő régiós csoportokat megerősítem, a lelkes lányokat minél több programra meg tudjam hívni, és biztosítsak számukra sokféle lehetőséget, hogy a mozgalomból ki tudják venni a részüket olyan szinten, ahogyan ők szeretnék ezt. Tervezem a nagyobbakkal olyan közösség kialakítását, akikre

bármikor tudnak számítani, bármilyen szinten. El szeretném érní, hogy ne csak mint a schönstatti lánymozgalom tagja-ira, hanem mint emberre is építhessenek egymásra. Fontosnak tartom egy olyan generáció kinevelését, amely szívvel-lélekkel ezért a lelkeségért él. A lányoknak szeretnék minél több programot biztosítani, úgymint a lányhétvégék, a régiós lányhétvégék, a tavaszi, az őszi nagy lányhétvégék, ahol a csoportok is találkozhatnak egymással. Ezek mind olyan nyitott alkalmak lennének, ahol megismerhetnék ezt a lelkeséget

azok is, akik még nem voltak ilyenek, vagy nem találkoztak még ezzel az egész Schönstattal, csak egy ismerős barátnőjük hívta őket, és akár kedvet kapjanak arra, hogy csatlakozzanak a mozgalomhoz. A lelki programok mellett szeretnék több fakultatív alkalmat létrehozni, amelyek a közösséget is formálják, pl. kirándulásokat, közös játszásokat. Elsősorban Budapesten, de a régiós csoportok vezetőit is erre szeretném buzdítani, hogy minél több kötetlen programot szervezzenek, hogy a lányok kedvet kapjanak a közösséghez való tartozáshoz.

Borostyánkert

2012 februárjában indult el a Borostyánkert I. évfolyama.

De hogy mi is az a Borostyánkert? A Lánymozgalom által indított másfél éves képzés, aminek célja, hogy közösen mélyüljünk el Schönstatt lelkeségében, és a gyakorlatba átültetve tegyük minél inkább magunkévá Kantenich atya pedagógiáját.

Havonta vettünk részt előadásokon, amelyeket a Nővér, illetve különböző házaspárok tartottak. A másfél év első felében nagyobb részt elméletben sajátítottuk el a pedagógia lényegét, míg a második felében gyakorlatban törekedtünk az addig elsajátítottakat megvalósítani.

A másfél év alatt igyekeztünk közösséggé formálódni, ami leginkább az utolsó alkalmon érződött. Ekkor ugyanis egy hetet Schönstattban töltöttünk. Ezen a héten érezni lehetett a sok-sok kegyelmet, amellyel a Jó Isten megaján-

dékozott bennünket. A Nővérek kedvessége, a sok lehetőség, program, amin részt vehettünk, és persze a szavakkal el nem mondható légkör, ami végig ott körülvevett bennünket. Ekkor éreztük, hogy az a munka, amit eddig csináltunk kitartóan, hol kevésbé, hol jobban lelkesedve, az végre kezd gyümölcsözővé válni. Éreztük, hogy az eddigi erőfeszítéseink nem voltak hiábavalóak. Értelmet nyert a másfél év, egészben tudtuk látni a tanultakat.

Schönstatti utunk, illetve az egész Borostyánkert fénypontja az utolsó esténk volt. Ekkor ugyanis négyen elmélyítettük a Szeretetszövetséget az Összentélyben, egy valaki pedig megkötötte a Szeretetszövetséget. Nagyon megható és szép volt együtt ünnepelni. A szentmisén részt vettek zarándokok is, illetve arra járó emberek, akik tulajdonképpen csak a misén realizálták, hogy hova is

csöppentek. Végignéztem az arcokon, és mindegyik arcon a meghatottság, a derű és az elismerés jeleit láttam. Holott tulajdonképpen nem is értették, hogy miről beszélünk pontosan, mivel magyarul folyt minden. Mégis a légkörből áradt a meghittség, a kegyelem.

Azt gondolom, hogy mindannyiunk számára nemcsak hasznos, de igazán feltöltő volt ez a másfél év. Nemcsak a pedagógia egy részét sajátítottuk el, hanem annál sokkal többet. Egy szeletet kaptunk Schönstattból, amelyet teljesen magunkévá téve gyökeresen megváltoztatta az életünket!

Ezt bizonyítja az alábbi beszámoló is:

„A Borostyánkert számomra egy különleges ajándék volt: tanulás és fejlődés lehetősége közösségben. A rendszeres előadások, gyakorlatok miatt intenzíven

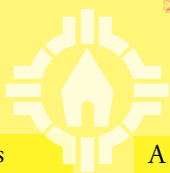
telt az elmúlt időszak, ami ugyan néha fárasztó volt, de mindig nagyon szép. Amikor lanyhulni látszott a lelkesedés, mindig volt egy új esély, egy új lehetőség a következő hónapban. A legszebb számomra az utolsó alkalmunk volt: Schönstattban töltöttünk el együtt pár napot. Ekkor már mindenki érezte, hogy ez nem a záró alkalom, hanem valami újnak a kezdete, amire az elmúlt másfél évben készültünk.”

Boldog párcapcsolat? Tegyük érte!

Hálát adunk
 szeretet fájhat
 Egymásra találtunk
 életre szólóan
 Elengedjük gyermekeinket
 Az emberélet értelmének felén
 Életet adunk
 életet kapunk
 Hűek maradunk
 Erős gyermekeket nevelünk
 Másokkal együtt erősebbek vagyunk
 A nehézségek által növekszünk
 Együtt időseinkkel
 Mindennel értelme van
 Az otthonunk a mi birodalmunk
 Megőregszünk
 aratunk
 Küldetésünk van
 Hűek maradunk
 Erős gyermekeket nevelünk
 Másokkal együtt erősebbek vagyunk
 A nehézségek által növekszünk
 Együtt időseinkkel
 Mindennel értelme van
 Az otthonunk a mi birodalmunk
 Megőregszünk
 aratunk
 Küldetésünk van

Házaspárok útja Óbudaváron

Közös élmény kettőknek

1,5 km-es erdei sétaút, gyönyörű panorámával, és – mint az életben – könnyebb és nehezebb szakaszokkal

A kápolna meghitt csendje alkalmat nyújt, hogy hálát adjunk, és erőt merítsünk a mindennapok folytatásához

15 állomás, 15 kérdés és inspiráció a házasság eseményeiről, élepszakaszairól a jó beszélgetéshez

Szép természeti környezet és játszótér, hogy a gyerekek se maradjanak élmény nélkül

A kápolnában és a képzőházban kapható kísérőfüzet segíti az elmélyülést, és a padok a kettesben való elidőzést

Szállás és étkezési lehetőség egész évben, csoportok számára előadóterem előzetes bejelentkezés szerint

